

# культура

К\*Ж

щоп'ятниці

всеукраїнський тижневик 6 червня 2014 р.

*і життя*

**Ахтем Сеїтаблаєв  
вірить, що «все  
повернеться на  
круги своя»**



стор. 7

**Олесь Санін  
запевняє, що  
стрічка «Поводир»  
змінює життя**



стор. 11

**Прихована історія  
України**



стор. 12



**МУСТАФІ ДЖЕМІЛЕВУ ВРУЧИЛИ  
«НАГОРОДУ СОЛІДАРНОСТІ»**

стор. 2



# наголос

## ■ ІНАВГУРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА ВІДБУДЕТЬСЯ 7 ЧЕРВНЯ

Верховна Рада підтримала постанову про дату проведення інавгурації новообраного Президента. За відповідне рішення проголосувало 300 депутатів.

Тож 7 червня о 10:00 в сесійній залі Ради відбудеться урочисте засідання парламенту, присвячене складанню присяги українському народу новообраним Президентом.

Нагадаємо, що раніше планувалося провести інавгурацію на Майдані Незалежності в Києві. В. о. Президента, спікер Верховної Ради Олександр Турчинов навіть підписав 29 травня відповідне розпорядження. «Враховуючи велике значення для утвердження європейського вибору України мирних акцій протесту на Майдані Незалежності в місті Києві впродовж листопада 2013 року – лютого 2014 року, віддаючи шану полеглим учасникам цих акцій, та відповідно до статті 112 Конституції України: провести на Майдані Незалежності у місті Києві урочистості з нагоди вступу на пост новообраного Президента України», – йдеться в документі.

Цим розпорядженням Турчинов також доручив створити робочу групу із забезпечення проведення урочистостей на Майдані, до якої, зокрема, увійшли Віталій Ярема, Віталій Кличко, Євген Нищук і Володимир Бондаренко.

## ■ ДЖЕМІЛЕВУ ВРУЧИЛИ «НАГОРОДУ СОЛІДАРНОСТІ»

Лідер кримських татар Мустафа Джемільев отримав першу премію «Нагорода Солідарності» імені Леха Валенси, засновану польським Міністерством закордонних справ з нагоди 25-ї річниці проведення перших вільних парламентських виборів у країні.

Нагороду у Варшаві лауреату вручили президент Польщі Броніслав Коморовський разом з екс-главою Польської держави Лехом Валенсою у присутності десятків лідерів інших країн, які приїхали до польської столиці для відзначення події.

«Я радий, що маю таку честь вручити нагороду разом з Лехом Валенсою Мустафі Джемільеву. Завдяки цій нагороді ми можемо продемонструвати свою європейську солідарність», – сказав Коморовський.

«Дякую за мирну, добру боротьбу та просимо боротися далі. Ця нагорода має заохочувати до цього. Я особисто переконаний, що перемога повинна настати», – заявив у свою чергу Валенса.

«Присудження Премії Солідарності кримськотатарському діячу радо прийнято усім народом, оскільки це нагорода не конкретній людині, а всьому народно-визвольному руху кримськотатарського народу», – заявив кримськотатарською мовою під час нагородження Мустафа Джемільев.

За його словами, ця нагорода є великою моральною допомогою кримськотатарському народу, оскільки «ця підтримка сьогодні потрібна як ніколи».

Лауреат наголосив, що Україна сьогодні перебуває у небезпеці, бо країна, яка, згідно з Будапештським меморандумом 1994 року, мала гарантувати територіальну цілісність України, окупувала частину її території. «Не знаю, скільки триватиме окупація (Криму – ред.), але це залежатиме від дій світової солідарності», – зауважив Джемільев, порівнюючи агресивні дії Росії в Україні із загарбницькими походами конкістадорів у XVI столітті.

Мустафа Джемільев став першим лауреатом польського аналога Нобелівської премії миру «Солідарність» – за зміцнення демократії, прав і громадянських свобод в Україні. Премію, а це мільйон євро, він витратить через «Фонд розвитку Криму». «Також одну частину, близько 100 тисяч євро, я хотів би витратити на допомогу родинам убитих із Небесної сотні та під час антитерористичної операції», – розповів Джемільев.

На церемонії з промовама також виступили глава польського МЗС Радослав Сікорський, глава МЗС Швеції Карл Більдт і переможець президентських виборів в Україні Петро Порошенко. Новообраний український Президент, зокрема, пообіцяв, що Крим скоро стане вільним.

Після урочистої вечери у Варшаві, в неформальній атмосфері із Мустафою Джемільєвим поспілкувався Президент США Барак Обама. Перед цією зустріччю Джемільєв заявляв, що проситиме Обаму активувати санкції проти Росії. За його словами, вони мають діяти до моменту, поки не буде звільнений останній квадратний метр окупованого Криму...

За матеріалами газети «Кримська світлиця»

## КУЛЬТУРА – ЯК ОБ'ЄДНУЮЧА СИЛА В ЧАСИ ПОЛІТИЧНОЇ НАПРУГИ

Міністр культури України Євген Нищук, в рамках першого офіційного робочого візиту до Республіки Польща, провів зустріч з міністром культури та національної спадщини Республіки Польща Богданом Здроевським.



Міністри обговорили ряд актуальних тем щодо співпраці у сфері культури. Одним із найважливіших питань зустрічі стало надання польською стороною фахової допомоги у частині реформування законодавчої бази галузі. Зокрема, залучення на постійній основі фінансових коштів на культуру із сектору бізнесу.

Також розглядалася можливість створення програми обміну між мистецькими навчальними закладами обох країн, призначення вже найближчим часом міжурядової комісії щодо питань обміну культурними цінностями, втраченими у роки Другої світової війни, та перспективи спільної українсько-польської участі у 56 Міжнародній мистецькій виставці «Бієнале» в 2015 році.

У кожному з означених питань міністри обох країн знаходили порозуміння та готовність до продуктивної співпраці. Богдан Здроевський також запевнив, що сприятиме підтримці України на рівні Європарламенту, зокрема в питаннях збереження українських культурних цінностей на окупованих територіях та співпраці з ЮНЕСКО.

## ЄВГЕН НИЩУК ЗУСТРІВСЯ З УКРАЇНСЬКОЮ МОЛОДДЮ ВАРШАВИ

Міністр культури Євген Нищук зустрівся з українською молоддю, яка проживає у Варшаві (Республіка Польща). Зустріч пройшла у центрі «Український світ», що виник у польській столиці під час подій на київському Майдані. Місце стало своєрідним штабом, де акумулювалась уся необхідна інформація щодо перебігу подій в Україні.

Наразі «Український світ» продовжує функціонувати як галерея та координаційний центр для постраждалих, що перебувають або прибувають на лікування до Польщі.

За словами Євгена Нищука, робота такого закладу – стратегічно важлива, тож на часі поновлення з польською стороною діалогу про заснування у Варшаві українського культурного центру як місця презентації української культури, проведення актуальних лекцій, курсів та семінарів.

## ЄВРОПЕЙСЬКИЙ МУЗЕЙНИЙ ДОСВІД УКРАЇНИ

У рамках робочої поїздки до Польщі міністр культури України Євген Нищук відвідав музей знаменитого композитора Фредеріка Шопена у Варшаві.

Заклад відкрито до 200-річчя Шопена у відремонтованому замку Острозьких. Він вважається одним із найсучасніших біографічних музеїв Європи. У колекції – понад 5 тисяч експонатів, пов'язаних із композитором. Виставка складається з 15 залів, кожен з яких є міні-музеєм. Особливістю закладу є мультимедійні експозиції, тактильні екрани, музичні кімнати,

а також можливість самостійно обирати маршрут екскурсії та її наповнення.

«Україні надзвичайно важливо переїмати європейський досвід в організації музейного простору», – сказав Євген Нищук, – «втім, треба пам'ятати, що за сучасними технологіями не можна загубити дух музею. Тож, зміни вкрай необхідні, але й до них варто підходити зважено.»

Нагадаємо, у ході переговорів з міністром культури та національної спадщини Республіки Польщі Богданом Здроевським було досягнуто домовленостей про надання Польщею фахової підтримки в управлінні культурою. Одна з робочих груп, яка вже незабаром розпочне роботу в Україні, консультуватиме також фахівців із музейної справи.

## МИРОТВОРЧА МІСІЯ «НАРОДНОЇ ФІЛАРМОНІЇ»

Протягом двох місяців, за сприяння Міністерства культури України, Міністерства оборони України, Товариства «Україна-Світ», благодійного фонду Арсенія Яценюка «Відкрий Україну», триває мистецький проект «Народна філармонія».

За цей час «Народна філармонія» організувала 20 концертів у прикордонних військових частинах Одещини, Миколаївщини, Сумщини, Львівщини, Рівненщини, Чернігівщини, Полтавщини та Харківщини. У мистецьких заходах взяли участь артисти, які своїми виступами підтримували Євромайдан. Серед них: народні артисти України Раїса Недашківська і Фемія Мустафаєв, заслужені артисти України Леся Горова, Тарас Компаніченко, Володимир Гонський, Олександр Хоманько, заслужений діяч мистецтв Ірина Кирилівна, лауреати міжнародних конкурсів – ініціатор та засновник «Народної філармонії» Руслана Лоцман, Артем Хоманько, гурти «ТаРута» та «Горлиця».

Від світового українства до військових зі словами підтримки зверталася голова секретаріату Товариства зв'язків з українцями за межами України «Україна-Світ» Алла Кендзера. Вона зазначала, що українці, які живуть за межами нашої держави, вірять в беззататність, високу громадянську свідомість і честь наших захисників.

Основна мета проекту – збереження цілісності України, забезпечення миру і єднання народу, підняття бойового духу армії та активності вступу до лав Національної гвардії.

## НОВІ МОЖЛИВОСТІ РОЗВИТКУ КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКИХ ЗАКЛАДІВ

У Житомирі Міністерство культури провело нараду з керівниками комунальних вищих навчальних закладів культури і мистецтв I–III рівнів акредитації. Обговорювалися наслідки реформи вищої освіти для подальшої діяльності культурно-мистецьких ВНЗ, які готують молодших спеціалістів. А також розглянуті можливі шляхи адаптації культурно-мистецьких вищих комунальної власності до нових умов функціонування.

У нараді взяли участь 40 керівників та заступників керівників комунальних культурно-мистецьких вищих навчальних закладів із майже всіх областей України та Києва.

Директор Департаменту мистецтв та навчальних закладів Мінкультури Павло Білаш повідомив, що Верховна Рада України прийняла проект нової редакції Закону України «Про вищу освіту» і в процесі його доопрацювання робочою групою при Комітеті ВР з питань науки і освіти законопроект набув значних змін, пов'язаних із виведенням підготовки молодших спеціалістів коледжами та училищами із системи вищої освіти та переведенням її до системи професійної освіти.

Начальник відділу навчальних закладів та науки Мінкультури Тетяна Колос презентувала основні положення законопроекту «Про вищу освіту» та окреслила нові можливості для розвитку культурно-мистецьких училищ і коледжів після ре-

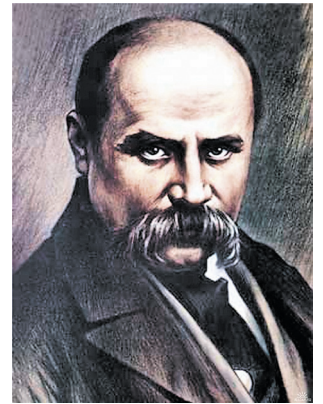
формування системи освіти, в тому числі в частині інтегрованої підготовки фахівців для галузі культури на перетині систем професійної та вищої освіти.

Основним результатом наради стало виведення проектів рішень щодо адаптації культурно-мистецьких вищих комунальної власності до нових умов функціонування.

## ЖИТТЯ ТА ТВОРЧІСТЬ ШЕВЧЕНКА ЧЕРЕЗ ГРУ

У Національному музеї Тараса Шевченка відбулася презентація дитячої гри-квесту «Карта Шевченкових пригод», розроблена за сприяння Міністерства культури України та ДП «Центр розвитку сучасного мистецтва».

Побудовано навчально-розважальний квест у вигляді маршруту за книжкою-картою із цікавими історіями про життя і творчість Тараса Шевченка, а також основними віхами його біографії. У кожній залі маленькі відвідувачі знайомлять-



ся із центральними експонатами Музею Шевченка. Оглядаючи експозиції діти отримують одне із завдань: записати назву або звернути увагу на деталі, порухати те, що зображене на картині, описати особу на полотні, закінчити вірш тощо. Полегшити виконання завдання допомагають підказки-фрагменти малюнків чи предметів, про які йдеться. Завершивши, кожен із учасників квесту отримує приємний сувенір, пов'язаний із творчістю Великого Кобзаря.

## «МЕЛЬПОМЕНА ТАВРІЇ»

За підтримки Міністерства культури України на Херсонщині відбувся XVI Міжнародний театральний фестиваль «Мельпомена Таврії» під гаслом «Україна – єдина країна».

На мистецький форум завітали 9 театрів з України, творчі колективи з Португалії, Латвії, почесні гості з Республіки Білорусь та Угорщини.

Під час фестивалю було показано 16 вистав. Традиційно в день відкриття пройшла яскрава карнавальна хода, яка перетворилася в грандіозне патріотичне шоу «Жовте і синє» і зібрала на площі біля театру тисячі глядачів.

У рамках фестивалю відбулися величкі концерти, творчі зустрічі з діячами театрального мистецтва, українська «прем'єра-читка». На честь Дня при-



кордонника відбулася виїзна концертна програма «Україна – моя земля». Просто неба артисти Херсонського академічного музично-драматичного театру імені Миколи Куліша дарували своє мистецтво тим, хто забезпечує спокій на кордоні з Кримом.

Прес-служба Мінкультури



# НОВИНИ

## ■ ДЕРЖАВНІ СТИПЕНДІЇ ВИДАТНИМ ДІЯЧАМ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВА

Міністерство культури України повідомляє, що відповідно до Указу Президента України від 10 вересня 2011 року № 906 «Про державні стипендії для видатних діячів науки, освіти, культури і мистецтва, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту та інформаційної сфери» (зі змінами, внесеними указами від 12 липня 2013 року № 377 і від 30 грудня 2013 року № 717) Указом Президента України від 2 червня 2014 року № 496 «Про призначення державних стипендій видатним діячам культури і мистецтва» призначені державні стипендії видатним діячам культури і мистецтва:

1) довічні для осіб, які досягли сімдесятирічного віку:

Дідуху Володимирі Євгеновичу – 1937 року народження, народному артистові України, лауреату Національної премії України імені Тараса Шевченка;

Ємцю Володимирі Володимировичу – 1938 року народження, народному художникові України; Каліновській Валентині Федорівні – 1938 року народження, народній артистці України;

Китришу Михайлу Єгоровичу – 1936 року народження, заслуженому майстрові народної творчості України, лауреату Національної премії України імені Тараса Шевченка;

Литвиненко Таїсії Йосипівні – 1935 року народження, народній артистці України;

Оросу Василю Петровичу – 1933 року народження, заслуженому майстрові народної творчості України;

Суворову Всеволоду Леонідовичу – 1924 року народження, заслуженому архітектору України; Шарапову Вадиму Михайловичу – 1924 року народження, заслуженому архітектору України.

2) дворічні:

Джамагорцян Алісі Варткесівні – 1939 року народження, заслуженій артистці України;

Жукову Геннадію Васильовичу – 1938 року народження, заслуженому художникові України;

Золозову Анатолію Федоровичу – 1932 року народження, кінорежисеру;

Князевій Світлані Олександрівні – 1961 року народження, заслуженій артистці України;

Кравченкову Євгенію Степановичу – 1941 року народження, заслуженому працівникові культури України;

Лупію Ярославу Васильовичу – 1946 року народження, народному артистові України;

Реусу Валентину Миколайовичу – 1940 року народження, народному артистові України, лауреату Національної премії України імені Тараса Шевченка;

Скорих Олександрі Митрофановичу – 1939 року народження, заслуженому діячеві мистецтва України;

Харченку Олесю Миколайовичу – 1946 року народження, народному артистові України, лауреату Національної премії України імені Тараса Шевченка;

Штольку Валентину Григоровичу – 1931 року народження, народному архітектору України.

## ■ ОБ'ЄДНАТИ СВІТ МУЗИКОЮ ТА ВІДКРИТИ УКРАЇНУ ДЛЯ СВІТУ

За підтримки Міністерства культури України 31 травня та 1 червня пройшов II Міжнародний музичний фестиваль «O-FEST 2014».

Розпочалися заходи в місті Буча виставкою народних ремесел та картин сучасних художників, літературно-музичним діалогом «РезоФонія», виступами музичних і танцювальних колективів, концертом камерних ансамблів та майстер-класами.

Далі концертно-розважальна програма розгорнулася 1 червня у стінах Київського національного академічного театру оперети. У концерті взяли участь ансамбль грузинського народного танцю «Іберієлі», артисти Грузинського культурно-освітнього центру, студенти Київської муніципальної академії естрадного та циркового мистецтва, артисти та музиканти Національної оперети. Також пройшла виставка картин Олени Давиденко «У кольорах любові» та відбулася творча зустріч «Романтика романсу» зі співаком та письменником Тоомасом Кутером з Естонії. А до 200-річчя Тараса Шевченка була презентована музично-літературна композиція «І на оновленій землі».

Загалом у фестивалі взяли участь провідні артисти, музиканти та диригенти з 15 країн світу: Австрії, Болгарії, Грузії, Естонії, Казахстану, Китаю, Литви, Польщі, Румунії, Словаччини, Туреччини, Угорщини, України, Хорватії та Японії.

Прес-служба Мінкультури

## ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНІ І СЛАВА, І ВОЛЯ!

Випускники однієї зі шкіл Ялти під час шкільної лінійки почали співати український гімн у той час, як з колонок лунав російсько-радянський. Хлопці та дівчата зі стрічками випускників і жовтоблакитними хустинками зуміли на якийсь час перекричати потужну апаратуру, з якої лунав російський варіант радянського гімну. Багато хто з присутніх на лінійці зустріли український гімн оплесками.

Тим часом, як повідомив на правах анонімності один із випускників, у школі учнів змушують писати пояснювальні, чому вони так вчинили, а їхнім учителям загрожує звільнення з роботи...

«Кримська світлиця»

## СБУ ПЕРЕДАЛА МЕДЖЛІСУ ДОКУМЕНТИ ПРО ДЕПОРТАЦІЮ

Архів Служби безпеки України передав одному з лідерів кримськотатарського народу Мустафі Джемілеву документи, що підтверджують злочинну депортацію Радянського владою кримськотатарського народу з Криму в 1944 році.

Йдеться про доповідні записки вищому партійному керівництву та керівництву спецслужб, агентурні донесення, плани та звіти про хід виселення татар.

Нагадаємо, за дослідженнями істориків, під час насильницького переселення, більше 40 % кримських татар загинули. Представники архіву повідомили – готується видання збірки документів, присвячене історії Криму часів СРСР та часів повернення кримськотатарського народу на рідні землі.

## НА ОБОЛОНІ ВІДКРИЛИ ПАМ'ЯТНИК ГЕРОЯМ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

У Києві біля приміщення Оболонської РДА встановили пам'ятний камінь мешканцям Оболоні – Героям Небесної сотні, які загинули на Євромайдані.



«Я впевнений, у серці кожного з нас залишиться пам'ять про подвиг тих, хто поклав життя за Україну, за свободу і гідність, – сказав на відкритті народний депутат України від фракції ВО «Батьківщина» Дмитро Андрієвський. – Саме завдяки їм наша країна стала іншою. Ми отримали шанс написати нову історію незалежної, сильної, самої держави. Але Революція гідності ще не завершена. Наше завдання – об'єднувати всі сили, щоб не допустити нових жертв і захистити свою землю. Цей пам'ятний знак – нагадування кожному з нас, якою ціною була здобута перемога. Герої не вмирають! Слава Небесній

сотні!» – наголосив Дмитро Андрієвський.

## ПАМ'ЯТНИК ГЕРОЯМ МАЙДАНУ В САМБОРІ

Пам'ятник Героям Небесної сотні у Самборі на Львівщині встановили на найбільшій площі міста. Із місцевого бюджету на виготовлення скульптури не виділили жодної копійки. Усі необхідні кошти збрала місцева громада.

Жителі Самбора обирали один із трьох ескізів. Перемогла ідея архітектора Тараса Дзюбинського. Це триметрова гранітна плита, з одного боку якої архангел Михайл із мечем, а з іншого – імена всіх загиблих під час кривавих подій у лютому 2014 року. Загалом 111 прізвищ.

На пам'ятнику також золотавий напис «Герої не вмирають». Увечері він має жовтоблакитне підсвічування.

## УКРАЇНЕЦЬ ПЕРЕМІГ У ПОЛЬСЬКОМУ «Х-ФАКТОРІ»

На талант-шоу «Х-фактор» у Польщі переміг 23-річний співак із Волині Артем Фурман.



Йому дістався головний приз – 25 тисяч євро, контракт на запис альбому і автомобіль.

На конкурсі він виконував пісні англійською, при цьому вільно спілкуючись на програмі польською. До речі, на одній із пісень відеорядом українському співакові служили кадри з революційного Майдану. Перемога у фіналі Артему дісталася за виконання пісні Вакарчука «Стрільай». Члени журі відзначили антивоєнний, антиросійський контекст цієї ліричної композиції – у світлі подій на Сході України.

Співак став другим українцем, який виграв шоу талантів на польському ТБ. У 2013 році переможницею шоу «Маю талант» стала Тетяна Галіцина з Харкова.

## ГАЛЕРЕЯ «КАРАСЬ» ЗАПРОШУЄ НА НОВУ ВИСТАВКУ

До 10 червня в галереї «Карась», що на Подолі, триває виставка із 12 фотографій Олександра Родченка (1881–1956), які нещодавно були привезені в Україну. Знімки надруковані в Німеччині в 70-х роках онуком фотохудожника з оригінальних негативів спеціально для музеїв у збільшеному розмірі. Фотографії 90-х іноді з'являються серіями або розрізняються на престижних міжнародних аукціонах. Це, по суті, перша виставка фотографій Родченка на його батьківщині.

Він вважав себе українським художником, хоча дуже рідко приїжджав в Україну, тільки іноді брав участь у виставках і співпрацював із вітчизняним видавництвом.

Олександр Родченко народився в 1891 році в сім'ї театрального бутафора. Його батько аж ніяк не бажав, щоб син пішов його шляхом і всіма силами прагнув дати хлопчикові «справжню» професію. В автобіографічних записках художник згадував: «У Казані, коли мені було років 14, влітку я залазив на горище і писав щоденник, повний смутку і туги від невизначеного свого становища: хотілося вчитися малювати, а вчили на зубного техника...»

До фотографії Родченко звернувся не відразу. У середині десяти років ХХ століття він активно займався живописом, а його абстрактні композиції брали участь у багатьох виставках. Великий внесок у розвиток жанру фоторепортажу – саме Олександр Родченко першим застосував багаторазову зйомку людини в дії, яка дозволяє отримувати збірне документально-образне уявлення про модель. Художник увійшов в історію з фотографіями, зробленими під незвичним кутом, з незвичайної і часто неповторної точки, в ракурсі, який викривлює й «оживляє» звичайні предмети.

Наприклад, світліни, відзняті Родченком з дахів (верхній ракурс), настільки динамічні, що здається, ніби фігури людей ось-ось почнуть рухатися, а камера попливе над містом, відкриваючи захоплюючу панораму. Однак, для початку 30-х років деякі його експерименти здалися занадто сміливими: в 1932 році висловлювалася думка, що відомий, знятий з нижньої точки «Піонер-трубач» Родченка схожий на «відгодіваного буржуа», а сам художник не хоче перелаштовуватися відповідно до завдань пролетарської фотографії. Зйомка будівництва Біломорканалу в 1933-ому справді змусила його в дечому переосмислити відношення мистецтва і реальності, яка здавалася все менш надихаючою. Саме в цей час на світлинах Родченка небачені забудови соціалізму і нова радянська дійсність стали поступатися місцем особливому світу спорту і чарівної реальності цирку. Останньою він присвятив цілий ряд унікальних серій – знімки мали увійти в спеціальний номер журналу «СРСР на будівництві». На жаль, випуск був підписаний до друку за п'ять днів до початку Великої Вітчизняної війни і не побачив світ.

У повоєнні роки Родченко багато працював як оформлювач і повернувся до живопису, хоча як і раніше нерідко звертався до улюбленого жанру фоторепортажу. Його «нестандартна» творчість майже завжди викликала в офіційних колах певні сумніви. Закінчилися розбіжності художника і влади в 1951 році виключенням митця зі Спілки художників. Утім, всього через три роки, в 1954-ому, він був знову відновлений в цій організації. Та з грудня 1956 року Олександр Родченко помер у Москві від інсульту і був похований на Донському кладовищі.

У повоєнні роки Родченко багато працював як оформлювач і повернувся до живопису, хоча як і раніше нерідко звертався до улюбленого жанру фоторепортажу. Його «нестандартна» творчість майже завжди викликала в офіційних колах певні сумніви. Закінчилися розбіжності художника і влади в 1951 році виключенням митця зі Спілки художників. Утім, всього через три роки, в 1954-ому, він був знову відновлений в цій організації. Та з грудня 1956 року Олександр Родченко помер у Москві від інсульту і був похований на Донському кладовищі.

У повоєнні роки Родченко багато працював як оформлювач і повернувся до живопису, хоча як і раніше нерідко звертався до улюбленого жанру фоторепортажу. Його «нестандартна» творчість майже завжди викликала в офіційних колах певні сумніви. Закінчилися розбіжності художника і влади в 1951 році виключенням митця зі Спілки художників. Утім, всього через три роки, в 1954-ому, він був знову відновлений в цій організації. Та з грудня 1956 року Олександр Родченко помер у Москві від інсульту і був похований на Донському кладовищі.

У повоєнні роки Родченко багато працював як оформлювач і повернувся до живопису, хоча як і раніше нерідко звертався до улюбленого жанру фоторепортажу. Його «нестандартна» творчість майже завжди викликала в офіційних колах певні сумніви. Закінчилися розбіжності художника і влади в 1951 році виключенням митця зі Спілки художників. Утім, всього через три роки, в 1954-ому, він був знову відновлений в цій організації. Та з грудня 1956 року Олександр Родченко помер у Москві від інсульту і був похований на Донському кладовищі.

У повоєнні роки Родченко багато працював як оформлювач і повернувся до живопису, хоча як і раніше нерідко звертався до улюбленого жанру фоторепортажу. Його «нестандартна» творчість майже завжди викликала в офіційних колах певні сумніви. Закінчилися розбіжності художника і влади в 1951 році виключенням митця зі Спілки художників. Утім, всього через три роки, в 1954-ому, він був знову відновлений в цій організації. Та з грудня 1956 року Олександр Родченко помер у Москві від інсульту і був похований на Донському кладовищі.

валю давньої музики в Києві «Коло муз». Уже вдруге захід проходив у Будинку митрополита Національного заповідника «Софія Київська».

Місце проведення обрано не випадково – це стало «маленькою традицією». За словами Олени Сердюк, генерально-го директора заповідника, в стінах цього унікального палацу завжди звучала музика, зокрема й українських композиторів.

Вечір розпочався з виступу Героя України Ніни Матвієнко під акомпанемент Ансамблю давньої музики під керівництвом Костянтина Чечені. Останню пісню артистка заспівала з вокальним ансамблем «Алітея», якому й передала естафету. Хоча захід був присвячений музиці, не обійшлося без стародавніх танців від студії «Джойссанс». Гості були зачаровані грою на клавесинах Наталії Сікорської, яка перед тим як зіграти п'єсу, розповідала про історію її створення. Ансамбль «Silva Regum» завершив вечір.

Учасники фестивалю виступали у стародавньому одязі. І саме завдяки їхньому професіоналізму глядачі мали змогу на кілька годин зануритися в культуру минулих сторіч. На концерті прозвучали твори західноєвропейської та української музики XIII–XVIII ст.

Ірина РЯБОШТАН

## ШКОЛА МИСТЕЦТВА ART.IN.UA

У столичному просторі Closer презентували культурний проєкт Art.in.Ua, організатором якого є міжнародна молодіжна організація AIESEC.

Art.in.Ua – це школа мистецтва у трьох напрямках: фотографія, кінематограф та стріт арт. Близько 160 учасників протягом 6 тижнів відвідуватимуть лекції, семінари і майстер-класи. Особливість школи полягає у тому, що заняття тут проводитимуть такі ж стажери, тільки з інших країн. Таким чином активна українська молодь матиме змогу ознайомитися з досвідом і культурним контекстом своїх ровесників із-за кордону. Протягом всього проєкту учасники працюватимуть над власною конкурсною роботою, яка наприкінці буде оцінена компетентним журі.

Серед цілей проєкту: поширення та розвиток мистецтва фотографії, кінематографу та стріт арту серед молоді; подолання мовного бар'єру; надання учасникам можливості спілкуватися з ровесниками інших країн; розвиток культурної толерантності серед юнацтва.

AIESEC – міжнародна організація з 64-річною історією, представлена у 124 країнах світу, яка допомагає молоді віднайти і розвинути власний потенціал, щоб надалі позитивно впливати на суспільство. Організація працює в Україні з 1994 року, об'єднує понад 1000 студентів з усіх регіонів України. Представництва працюють у багатьох містах, їх кількість постійно зростає.

Інф. «Культури і життя»



редактор  
Антон ЩЕГЕЛЬСЬКИЙ



## акцент

### ■ УКРАЇНСЬКІ МИТЦІ ПРОТИ ОКУПАЦІЙНОЇ МЕДІЙНОЇ ПРОДУКЦІЇ

Український культурний фронт підготував звернення до українських митців та творчої інтелігенції, в якому пропонує на законодавчому рівні **заборонити трансляцію російської пропагандистської та імперської медіа-продукції на загальнонаціональних телеканалах**. Про це телеведучий і письменник Антін Мухарський, художники Іван Семесюк та Андрій Єрмоленко заявили на пресконференції в УНІАН.

Зокрема А. Мухарський повідомив, що ініціативна група діячів культури звернеться до законодавців із проханням внести до Верховної Ради відповідний законопроект.

«Оскільки статус країни-окупанта сусідня держава отримала після анексії Криму, і цей статус підтримується світовою спільнотою, то необхідно винести на громадське обговорення проблему моніторингу українських телевізійних та музичних ефірів, які містять продукцію, що пропагує Євразійський союз, імперський міф Росії, міфи Радянського Союзу. Ми вирішили розробити законопроект про заборону окупаційної медіайної продукції в українському медіа-просторі. Після 10 червня розпочнеться його публічне обговорення, і до кінця червня документ має бути переданий до Верховної Ради», – сказав А. Мухарський.



«Має бути створений або при Міністерстві культури, або при РНБО певний відділ, який моніторитиме і надаватиме ліцензії на використання медіайної продукції в українському телевізійному ефірі, відстежуватиме, які фільми і за якими критеріями можуть підпадати під пропаганду російської імперської ідеології», – сказав він.

### ■ ТЕНЕТА РОСІЙСЬКОЇ ПРЕСИ

Ще професор Преображенський в «Собачо-му серці» Михайла Булгакова радив не читати радянських газет перед обідом, бо це шкодить травленню. А що сказав би він про сучасну російську періодику?!

Візьмімо статтю «Одинадцятий сталінський удар» московського письменника і журналіста Олександра Проханова в газеті «Известия» у травні. «... Фашизм, як гниле отруйне тісто, переповнив київську діжку і став розповзатися по всій Україні. Його танки прасують вулиці Краматорська. Його бетеери поливають вогнем Слов'янськ. Його вертольоти пікірують на околиці Донецька. Його жерці влаштували ритуальну страту в Одесі: **сорок російських мучеників згоріли живо під улюлюкання і регіт катів. Це був фашистський молебень пеклу, поминання Гімлера, хвала Адольфу Гітлеру. Після одеського крематорію Обама і Меркель пахнуть смаженою чоловічиною. Тимошенко, ця злісна каліка, звла собі косу з волосся в'язнів Освенціма**».

Саме так і не інакше! А тому: «Нехай президент Путін прийме військовий парад і віддасть наказ полкам і бойовим машинам, що проходять, прямо з Красної площі, повз храм Василя Блаженного відправитися в Донецьк, де поранений ополченець слабнучою рукою кидася пляшку із запальною сумішшю у фашистський бандерівський танк».

На кого розрахований цей отруйний пасквіль? Передовсім, на зомбованого російського обивателя. Але ж ця маячня потрапляє і в Україну, підігриваючи ніщі смаки тих, хто спить і бачить, що «Росія-матушка» забере їх у своє лоно разом із землями, які вони населяють.

Тож заклик української інтелігенції заборонити російську пропагандистську та імперську медіа-продукцію сьогодні, як ніколи на часі.

**Кіномитці вимагають звільнити українського кінорежисера Олега Сенцова, який ув'язнений у слідчому ізоляторі в Москві, і зняти з нього всі безглузді звинувачення.**

**П**редставники творчих спілок України та небайдужі люди зібралися біля Адміністрації Президента, щоб нагадати про затриманого митця владі.

Голова Національної спілки кінематографістів Сергій Тримбач зауважив, що всі чекають від держави відповіді. «Якщо двох заарештованих на Донбасі «журналістів» звільнили на вимогу лобі чеченців у Києві, то чому тут немає ніякої реакції. Людину треба визволити з полону. Ми звернулися до росіян, до російської кіноспілки. Ми знаємо, що в Росії є багато розумних, нормальних людей, які відреагували адекватно на цю ситуацію».

Кінознавець Володимир Войтенко зауважив, що все, що відбувалося під Адміністрацією Президента, не акція протесту, а спроба закликати владу та людей, які можуть щось зробити, втрутитися та допомогти. Кінознавець зазначає, що мабуть таки Олега Сенцова затримали за його патріотичну роботу.

Кінокритик Олександр Гусев зазначив, що Олег Сенцов – талановитий режисер та порядна людина. «Очевидно, що він не міг брати участь у терористичній діяльності. Його затримали за інакомислення, за підтримку Євромайдану. Протягом трьох місяців він перебував у Києві і продовжив активно працювати, повернувшись до Сімферополя.

Ми вимагаємо розібратися з цією ситуацією».

Співорганізатор Одеського міжнародного фестивалю Катерина Лачіна розповіла, що за кордоном велика кількість режисерів та спілок підтримують ідею визволення Олега Сенцова, проте поки що це не є результативним. Саме тому активісти прийшли до Адміністрації Президента. «Президент уже є і ми сподіваємося,

# Проти свавілля ФСБ



що він хоч щось почне робити».

На акції також виступали художній керівник майстерні режисури художнього фільму Галина Шигаєва, режисер Володимир Тихий... Вони зазначили, що арешт митця – несправедливість, яка повинна бути покараною.

Тим часом Федеральна служба безпеки РФ оголосила О. Сенцова «терористом із "Правого сектора"». Про це йдеться в заяві на сайті російського відомства.

Олега Сенцова і ще трьох затриманих: Геннадія Афанасьєва, Олексія Чірнія та Олександра Кольченка в ФСБ назвали «диверсійно-терористичною групою». Їм інкримінували підготовку терактів у «Сімфе-

рополі, Ялті та Севастополі, а в подальшому знищення низки об'єктів життєдіяльності, залізничних мостів, ліній електропередач».

Усім затриманим обіцяють скоро оголосити звинувачення.

У ФСБ запевняють, що «підозрювані дають свідчення про участь представників «Правого сектора» в організації терористичних актів на території Криму».

Як відомо, О. Сенцова обвинувачують на підставі показань двох невідомих людей, які нібито вказали на нього як на організатора терористичної групи. Його етапували до СІЗО Москви.

Журналіст, інформаційний координатор ініціативної гру-

пи допомоги Олегу Сенцову Катерина Сергацкова стверджує, що затримані Москвою українці ніколи не перебували у «Правому секторі».

Український МЗС заявляє, що намагається домогтися з ним зустрічі і готовий надати всю необхідну допомогу. За словами директора Департаменту інформаційної політики МЗС України Євгена Перебийноса, Українське посольство в Росії вкотре зробило запит для проведення зустрічі з Сенцовим і Кольченком, а також із іншими громадянами України, які, за інформацією української сторони, були затримані за тією ж кримінальною справою. Однак у зустрічі з ув'язненими поки що відмовляють.

«За інформацією адвоката Дмитра Дінзе, який зустрічався з Сенцовим, стан ув'язненого нормальний і в даний час йому надається вся необхідна правова допомога», – підкреслив Є. Перебийніс.

Він додав, що наша держава і надалі докладе всіх зусиль для проведення зустрічі з українцями та надання їм необхідної консульсько-правової допомоги, а також домагатиметься їхнього звільнення.

**PS.** На відкритті XXV фестивалю «Кінотавр» у Сочі режисер Олександр Сокуров, під час вручення йому почесного призу «За художню мову, що зробила вплив на світовий кінематограф і безкомпромісну громадянську позицію», звернувся з короткою промовою:

*«Скільки людей позбавлені свободи в нашій країні! Хтось грішний перед людьми і Богом, хтось має своє уявлення про те, якою має бути наша країна, і це не збігається з уявленнями державних органів... Завжди були, є і будуть люди, які відстоюватимуть інтереси демократії в нашій країні, яка зараз нездорова. Була б моя воля, я б звернувся до президента і сказав: «Пане президент, відпустіть їх усіх на волю!»*

За матеріалами інформагентств і соціальних мереж.

## Пограємо в піжмурки?

**Останнім часом Національне газетно-журнальне видавництво отримує чимало нарікань від читачів на якість друку. Зокрема друку ілюстрацій у газетах «Культура і життя».**

Ми звернулися з листом до директора ТОВ «МЕГА- Поліграф» О. Козіна, в якому попередили, що з 26.05.2014 року генеральний директор, заступник генерального директора або уповноважені ним особи будуть присутні під час друку наших видань і попросили наперед повідомляти про час початку друку та місцезнаходження друкарні.

Здавалося б, цілком законне прохання. Однак ке-

рівник ТОВ «МЕГА- Поліграф», із яким Національне газетно-журнальне видавництво уклало ряд договорів на друкування газет і журналів, категорично відмовив у задоволенні нашого прохання. У своїй відповіді пан Козін пише буквально таке: «ТОВ «МЕГА- Поліграф» сумлінно, якісно та вчасно виконує всі свої зобов'язання за вищезазначеними Договорами. Слід зазначити, що умовами Договорів, укладених між нашими Сторонами, не передбачено право Замовника бути присутніми під час виробництва (друку видань). Окрім того, внутрішніми документами ТОВ «МЕГА- Поліграф» забо-

ронено присутність сторонніх осіб під час виробництва. На підставі наведеного вище, вважаємо «вимогу» щодо присутності Ваших представників під час друку видань безпідставною та такою, що не підлягає задоволенню»...

Відмовка більш ніж дивна. Особливо якщо зважити на те, що споконвіку існує усталений порядок виготовлення й розповсюдження друкованих засобів масової інформації, згідно з яким без підпису чергового редактора на сигнальному примірнику «до друку і в світ» тиражування газети чи журналу не дозволяється. І сьогодні не лише на великих поліграфкомбінатах, таких, як

«Преса України» та «Київська правда», а й у більшості приватних друкарень столиці діє заборона друкувати періодику без підпису чергового чи випускового редактора, або іншої уповноваженої видавцем особи.

Як пояснив нам головний інженер ТОВ «Поліпрінт», яке спеціалізується на друкуванні газет і журналів, Володимир Міщенко, контролю редакцій за якістю друку, який існує споконвіку, ніхто не скасовував. Тож у їхній друкарні підпис чергового чи випускового редактора на сигнальному примірнику перед початком тиражування є обов'язковим.



редактор  
Світлана СОКОЛОВА

## ПОДІЇ

## «ВІРТУОЗІВ МОСКВИ» У КИЄВІ ВЖЕ НЕ ЧЕКАЮТЬ

Українські письменники висловили протест із приводу анонсованого виступу в Києві «Віртуозів Москви» і направили відповідні листи голові Служби безпеки України Валентині Наливайченку, в. о. міністра закордонних справ України Андрію Дециці та міністру культури України Євгену Нищуку.

Письменники звертають увагу, що на сайті «Афіша-Київ» розміщено інформацію про концерт оркестру «Віртуози Москви» під проводом Владіміра Співакова в приміщенні Національної опери України.

«Як зазначено в рекламі, організатором концерту виступає таке собі ТОВ «Интер-классик». Вартість квитків 250–3650 (!) гривень. Особливої пікантності оголошенню надає примітка: концерт переноситься з 23 лютого на 19 червня.

У зв'язку із зазначеним нагадаємо: 11 березня цього року керівник оркестру Владімір Співаков підтримав путінську агресію проти України, підписавши колективне звернення «Діячі культури Росії – на підтримку позиції Президента по Україні та Криму».

Що робить в умовах агресії свідомою частиною (тобто переважно більшістю) населення України? Вона вже в першому турі обирає Президента, відмовляється від послуг російських автозаправок, бойкотує російські товари, – йдеться у повідомленні.

Письменники також висловили свою думку щодо того, що має бути в цій ситуації свідомо українська влада: «Укласти нарешті список підписантів згаданого ганебного звернення (всі дані є в Інтернеті) й заборонити їм раз і назавжди в'їзд на територію України. Нині ж складається парадоксальна ситуація, коли українська (і не лише) громадськість Канади протестує проти концерту «Віртуозів Москви» у залі «Рой Томпсон» у Торонто, а до Києва цей колектив безборонно їде. Бо гастрольна політика у нас відрізняється від купу ТОВ «Интер-классик» та йому подібним.

А тим часом інші «віртуози Москви» окупували Крим і вже кілька місяців тероризують та вбивають українців на Сході та Півдні країни. І якщо силові структури намагаються протидіяти проникненню на українську землю бойовиків, то не менш важливим є недопущення в нашу країну ідеологічних диверсантів, які своєю злочинною аморальною позицією захоплюють сьогоднішнього господаря Кремля до нових загарбань. Гастролі Владіміра Співакова були б знущанням над тими, хто загинув і продовжує гинути в ці дні внаслідок неоголошеної війни проти України. У разі відсутності негайної реакції залишаємо за собою право широко поінформувати громадськість про Вашу позицію та вжити необхідних публічних заходів для недопущення моральної наруги та приниження українців», – йдеться у зверненні українських письменників.

Під листом-протестом поставили підписи: Сергій Борщевський, Михайло Сидоржевський, Володимир Даниленко, Сергій Пантюк, Олексій Микитенко, Володимир Білінський, Віктор Женченко, Анатолій Качан, Дмитро Стельмах, Михайло Шевченко, Олександр Бакуменко, Василь Василяшко.



**До речі.** Видавець та письменник Дмитро Капранов закликав бойкотувати концерт російського оркестру «Віртуози Москви», який мав би відбутися 19 червня в Національній опері ім. Т. Г. Шевченка. «Найкращий бойкот проти лизоблюдства і російського фашизму, який продемонструвала так звана московська еліта, – це не приходити на їхні концерти», – вважає Капранов.

**Зважаючи на позицію української інтелігенції Національна опера скасувала концерт «Віртуозів Москви».**

Інформація «Культури і життя»

# «Батько на дитяча меч заострив», –

## ЗАСПІВАЛА НІНА МАТВІЄНКО НА ГОЛОВНІЙ СЦЕНІ КРАЇНИ



Світлана СОКОЛОВА

**У залі напівтемрява. На екрані висвітлюється напис, який повідомляє: під час трагічних подій в Україні загинули сотні людей. І запитання: «Скільки ще?» Так у Національному палаці мистецтв «Україна» в День захисту дітей розпочалася благодійна акція-концерт «Єдина країна».**

Тишу й темряву розриває сповнений болу спів, як крик душі народної артистки України, лауреата Шевченківської премії, Героя України Ніни Матвієнко: «Власний брат на брата, батько на дитяча меч заострив...» Акапельно вона виконує історичну пісню «Ах, Українонько».

У шоу, яке організували Палац мистецтв «Україна», Перший національний канал, Громадська рада та Благодійний фонд «Мистецька ін-

ціатива» і підтримало Міністерство культури України, взяли участь відомі виконавці – Ніна Матвієнко, сестри Тельнюк, Віктор Павлік, Павло Зібров, Тарас Петриненко, Віталій Козловський, гурти «Мандри», «С.К.А.Й», дитяча студія «Парадіз», Національна заслужена академічна капела «Думка», Національний академічний заслужений симфонічний оркестр України тощо. Вони виступили безкоштовно. А гроші з продажу квитків та з благодійних внесків передадуть дітям, які втратили батьків під час трагічних подій в Україні.

Масштаб грандіозний: мільйон телеглядачів, шістьдесят виконавців та гуртів, які співали наживо, тисячі ватт якісного звуку! Поп і рок, хоровий спів і реп та блюз – розмаїття стилів переконавало: сини й доньки України – такі різні, кожен зі своїми вподобаннями, – всі багатьо країну неподільною, тому співають в одному концерті, демонструючи єдність народу.

– Час українцям зрозуміти, що нікому ми не потрібні в цьому світі, лише самі собі. Нам треба об'єднатися і тоді ті, хто пішли на Крим, боїтимуться.

Вони знають, що ми роз'єднані, тому нас так і нищать, – ділиться наболілим Ніна Матвієнко. – Сьогодні до зали прийшли люди, небайдужі до чужих дітей та крові побратимів.

«Захід і Схід» – пісня, яку виконав народний артист України Павло Зібров на власну музику і на слова Юрія Рибчинського, нагадала про події бурхливої зими, коли в серці країни герої протистояли злочинній темряві.

– Мені здається, заклик до того, щоб країна була єдиною, монолітною, європейською, сучасною, який за ці чотири хвилини послухає Україна в прямому ефірі, а потім у повторі, змусить замислитися і тих, хто хотів би стати таким собі князьком. Пісня об'єднає всю Україну, – каже Павло Зібров.

Він зауважив: після Майдану нація стала іншою. У 16–18-річ-

## АКЦІЯ

них з'явилася чітка громадянська позиція. Зібров пишається своєю донькою, яка водила весь клас на Майдан підтримувати мітингувальників.

– Пісня на вірші Шевченка «І мертвим, і живим, і ненародженим» на музику Лесі Тельнюк виникла під час Євромайдану, – повідомили заслужені артистки України сестри Галина та Леся Тельнюк, – і нам здається, що ця поезія – про сьогоднішній день. Акція має нагадати, що ми люди, які мають гідність, свою країну, що треба боротися і словом, і пісню, і зі зброєю в руках, якщо є необхідність.

– Зараз відпочивають у Криму в основному кримчани... – каже з сумом Микита Ломакін, фіналіст шоу Х-фактор (сезон 4, 2013). – Я в Криму прописаний, але живу в Києві. Мені виповнилося 16 років, і я отримуватиму український паспорт, бо збираюся далі жити в столиці. Я народився в Україні, обрав собі дорогу і не збираюся через політичну ситуацію звертати з неї.

\*\*\*

Генеральний директор – художній керівник Національного палацу мистецтв «Україна» Інна Костиця розповіла, що для контролю збору коштів з акції створено громадську раду. У її складі артисти, представники Мінікультури та компанії-партнерів. Національний палац мистецтв «Україна» нині сповідує ідею відкритості та прозорості, тому витрати та перерахування, що здійснює громадська рада, пообіцяли оприлюднити на офіційному сайті Палацу у червні 2014 року.

# «Шевченківські» реліквії

**Львів'яни відзначили десятиліття народного музею Тараса Шевченка, 200-ліття від дня народження поета та 176-роківнини його викупу з кріпацтва.**

Урочистості відбулися у Львівському палаці мистецтв, при якому з ініціативи директора, заслуженого працівника культури Романа Наконечного постав колись музей Тараса Шевченка.

Значення для регіону закладу, що висвітлює тему «Тарас Шевченко і Галичина», неочіненне. Його основу складають роботи галицьких митців, які здійснили поїздки міськими перебування Великого Кобзаря: це насамперед Україна, а також Литва, Санкт-Петербург у Росії, Казахстан... Відтворити подорожі допомагають картини львівських художників, замальовки до яких зроблені у поїздках, і

більшість із них вони подарували народному музеєві. Тільки Євген Манишин (нині вже покійний) презентував закладу аж сорок чотири картини...

А галичани, дізнавшись про музей, стали приносити до нього свої «шевченківські» реліквії. Це старі Кобзарі, інші твори Шевченка, які зберігалися під час переслідувань і

заслання. На них виховувалися цілі покоління. Зібрали й інші цінні речі. Тепер тут багато подарунків, сувенірів, навіть справжні мистецькі твори.

При закладі діє бібліотека із багатющою Шевченкіаною. Музей видає власні наукові видання та у співпраці з іншими науковими інституціями проводить міжнародні конферен-



## ЮВІЛІЇ

ції. Тут діє дитяча поетична студія, де обдарована юнь пізнає невмируще Шевченкове слово й робить спроби мережити свої перші твори. Сюди можна прийти у будь-який час і торкнутися невмирущої аурі великого Пророка.

Було сказано багато побажань, одне з яких – про окреме приміщення для музею, на яке Львів давно очікує. Прочитано чимало надісланих телеграм.

Звучало Шевченкове слово, бандурист Тарас Долинський виконав «Псалми» із «Перебенді». Подарунком для львів'ян став виступ представниці Шевченкового краю, солістки Черкаського народного хору Руслани Лоцман.

Надія ПАСТЕРНАК  
Фото Йосипа МАРУХНЯКА



редактор  
Ольга ГОЛИНСЬКА



## Музика

### ■ НАГОРОДА ЗНАЙШЛА ГЕРОІВ!

Вручення однієї з найпрестижніших в Україні мистецьких нагород – Премії імені Бориса Лятошинського цього року пройшло нетрадиційно. І тут у звичний хід подій втрутився Майдан і ті докорінні зміни, які він спричинив у новітній історії нашої держави.



Нагадаю: авторитетне журі присуджує цю премію щороку композиторам за видатні досягнення у галузі симфонічної творчості, неперевершеним майстром якої свого часу був український класик ХХ сторіччя Борис Лятошинський. Церемонія нагородження зазвичай проводиться на початку січня у меморіальному кабінеті Метра.

Лауреатами 2014-го

стали представниця Криму, відома кримсько-татарська композиторка Мерзіє Халітова й киянин Сергій Зажитко.

Трагічні зимові події у Києві, а потім березневі у Криму відтермінували можливість приїзду Мерзіє Халітової до столиці аж на кінець квітня. Мужня жінка, яка вирішила зберегти український паспорт і за будь-яких обставин залишатися жити на півострові разом зі своїм народом, отримала премію під час концерту



кримсько-татарської музики «Єдина країна, єдиний народ», що проходив за її участю, у Великому залі Національної музичної академії України імені Петра Чайковського в рамках VI Міжнародної Пасхальної асамблеї «Духовність єднає Україну».

Сергій Зажитко одержав диплом, нагрудний знак і пам'ятні подарунки, як і належить, у квартирі Бориса Лятошинського, але зовсім нещодавно – під час проведення у Києві XXIV Міжнародного фестивалю «Музичні прем'єри сезону».

Ольга ГОЛИНСЬКА  
Фото Юрія ШКОДИ

На фотознімках: Мерзіє Халітова, Сергій Зажитко

### ■ РАМО НАБЛИЖАЄТЬСЯ

Знаний український піаніст Євген Громов розпочинає серію концертів, присвячених маловідомій в Україні творчості французького композитора, клавесиніста і вченого Жана-Філіпа Рамо (1683–1764).

Приводом для такої ініціативи стали 250-ті роковини смерті видатного француза. І подібна ювілейна монографічна програма – вже далеко не перша в активі Євгена Громова. Меломани пам'ятають його сольні концерти фортепіанних творів Валентина Сильвестрова, П'єра Булеза, Еріка Саті, Модеста Мусоргського, Клода Дебюссі, а також музики Дмитра Бортнянського, цікаво вписаної у контекст фортепіанної творчості українських композиторів.

А Жан-Філіп Рамо – terra incognita як для самого артиста, так і для українських слухачів: ні опери, ні оркестрові сюїти, ні камерно-інструментальні твори у нас не звучать. Тож уявлення про Рамо обмежується загальними енциклопедичними відомостями і, в кращому випадку, поодинокими творами для клавесина. Євген Громов – як завжди, вишукано та послідовно – заповнить цю прогалину, принаймні у частині клавесинної спадщини Рамо: він планує виконати усі твори композитора для клавесина соло. Вони радуватимуть слухачів упродовж літа. Перший із запланованих трьох концертів відбудеться 5 червня у конференц-залі Центрального державного архіву-музею літератури і мистецтва України в рамках літературно-музичного проекту «Мистецькі зустрічі в архіві-музеї». У програмі – дві сюїти з першого та другого зошитів клавесинних п'єс.

Юлія ПАЛЬЦЕВИЧ

**Думка про те, що скільки людей – стільки розуміння Шевченкової поезії, загальновідома. Дійсно, у душі кожного з нас панує «свій Шевченко». Про такого «особистого» Кобзаря читачам «КіЖ» розповідає метр сучасної української академічної музики, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка, композитор Євген Станкович**

**– Євгене Федоровичу, розкажіть, будь ласка, яким було Ваше перше знайомство із «Кобзарем»?**

– У нашому домі, у Свєляві, було чимало книг і я багато читав. Без перебільшення можу сказати, що Шевченко, його поезія – невід'ємна частина мого свідомого життя, і зараз він розкривається для мене у все нових і нових ракурсах.

**– Яку правду для себе Ви відкрили у Шевченкових віршах?**

– Раніше я інтуїтивно відчував його величезне значення для української культури, та з часом почав розуміти, яка це унікальна постать. Для України він навіть більше, ніж поет. Шевченко – той, хто сформував націю, зберігав її, духовно збагачував. Воістину, це пророк для українського народу.

**– Які поетичні жанри Вам найбільше імпонують у Шевченка?**

– Його лірика. Дивує те, що, попри історично-соціальний підтекст, вона дуже насиче-



на, щемлива, всеосвяжна. Згадати, приміром, вірші «Чого мені важко», «Марія», псалми. Особливо вражає «Садок вишневий коло хати» – його мрія про Україну. Тут він висловлює прагнення до мирного життя, душевного спокою. І все те начебто міраж. Так завжди буває, коли людина багато чого пережила, бачила і врешті виплекала свою заповітну мрію.

**– У віршах Тараса Шевченка відчувається особлива сповідальність висловлення. Як Ви це прокоментуєте?**

– Переконали, що сповідальність є однією з характерних рис творчості будь-кого з великих. Це те, що притягує до Шевченка мільйони людей. Як відомо, він один із найпопулярніших світових поетів. Парадоксально, що люди можуть не знати, де знаходиться Україна, але при цьому знати твори Шевченка.

**– Як композитор Ви не оминули у своїй творчості поезії Кобзаря...**

– Так. Я написав музику до вистави у Дніпропетровську років 35 тому, потім – музику до кінофільму, презентація якого була зірвана у Будинку кіно років із 20 назад. 15 років тому створив Симфонію-диптих на вірші Тараса Шевченка. Нещодавно мені вдалося завершити «Страсті за Тарасом» і я дуже щасливий з того.

Хочу сказати, що поезія Шевченка дуже складна для музичного озвучення. Це насамперед пов'язано зі словесною ритмікою. Треба докласти багато зусиль, аби у музиці структурно проявити його поезію. Але, попри труднощі, багато композиторів працювали і працюватимуть із його текстами. Як це пояснити? Не знаю, але Шевченко просто вабить до себе музикантів.

**– Нині ми спостерігаємо гостру потребу українців до нового прочитання текстів Кобзаря. Як Ви вважаєте, що зумовило таку актуальність поезій Шевченка?**

– Дивовижно, але те, що відбувається зараз у країні, можна знайти у його творах 150-річної давнини. Там усе це було закладено: «У всякого своя доля, свій шлях широкий», «Той руйнує, той мурує, той несить оком за край світа зазирає...» Продовжувати декламувати пророчі рядки з віршів Шевченка можна і далі. Ми бачимо, який потужний

резонанс вони створюють до останніх подій. Сергій Нігоян читав «І вам слава, сині гори, кригою окуті. І вам, лицарі великі, Богом не забуті...» І після його трагічної загибелі Шевченкове слово понеслося з новою силою...

Поезія Шевченка є сучасною для будь-якої епохи. Чому так? Якщо говорити з літературознавчої точки зору, то варто наголосити, що Шевченко не опікувався тільки римою. У його творчості ми спостерігаємо усі ті новітні напрями і стилі, які згодом повнокровно заявили про себе в літературі – реалізм, модернізм, постмодернізм... Напевне, його творчість можна метафорично назвати генетикою поезії. Адже відомо, що генії світового масштабу акумулюють у творчості саме те, що розвиватиметься пізніше.

Крім того, у віршах Шевченка закладено ті Біблійські заповіді, які є важливими для усього людства. Вони органічно перейшли в його мислення, поезію... Переконали, до творчості митця будуть звертатися, і Шевченко поставатиме щораз у нових іпостасях. Фактично, його час лише настає.

**– Якби у Вас була можливість зворотного зв'язку, що б Ви хотіли сказати Шевченкові?**

– Безумовно, я би подякував і вклонився йому. А говорити... говорити треба з тими, з ким живеш поруч...

Розмову вела Катерина ГОНЧАРУК

## «Хорові арабески-2»



звуківими вставками: краплі дощу, голоси людей, які розмовляють, сучасна шумова атрибутика вулиць, – усе це той звуковий простір, що оточує дію – спів хору.

Звучанню хору Анжели Масленникової притаманні темброва характеристичність і образно-емоційне багатство – головне, що відрізняє її хор від десятків хорових колективів України. Вміння у звучі створити яскравий образ – це і є основа хорового театру. Співаки-актори цього колективу не тільки володіють мистецтвом вокалу, а й пре-

красно рухаються на сцені, почувуючись солістами в театрі, народженому за задумом хормейстера та режисера Оксани Тараненко.

Яскрава гімнічність «Сонячного струму» Лесі Дичко на вірші японського поета Басьо контрастувала прозорому звучанню «Фантазії» Юрія Власенка, акварельності барв хорових мініатюр Георгія Свиридова. Дуже колоритно, із проникненням в особливості народного співу прозвучали «Коломийки» Михайла Кречка. Цю хорову прем'єру я хочу особливо відзначити, бо Анжела Масленникова є ученицею видатного маестро.

Твори Миколи Драніцина «Ненавиджу і люблю» та Лучо Бермудеса «Preme la vela» приваблюють своїми динамічними контрастами. Рухливість музичного матеріалу (особливо у колумбійському творі) підкреслив пластичний малюнок, придуманий хореографом Олексієм Буськом.

Безперечно, зіркою цієї хорової вистави стала диригент-хормейстер, яка артистично й водночас органічно веде цей ансамбль співаків і в ліричній сповіді, і в любовній драмі, і в запальному танці. Анжела

Масленникова з диригентом-керівником в «Хорових арабесках» перевтілюється у диригента-актрису.

У другому відділі прозвучали уривки з класичних опер у супроводі симфонічного оркестру. Хор виступив в академічному плані, зовнішню дію змінила яскрава образність співу. Диригент цього відділу Сергій Голубничий трактує оркестр і хор як єдине ціле у відтворенні задуму композитора і, що надто важливо – історичного стилю тієї чи іншої опери. Хори з опер «Ріголетто» Джузеппе Верді та його ж «Rataplan» з опери «Сила долі», з «Іоланти» Петра Чайковського, «Medley» Джорджа Гершвіна, «Кармен» Жоржа Бізе – усі ці сцени були представлені артистами хору та оркестру майстерно, з відчуттям особливостей почерку кожного композитора. Щоправда, солістам, які були задіяні в концерті, ще є над чим попрацювати.

До слова, виставу «Хорові арабески-2» запропонували показати у Національній філармонії України 15 червня. А це – визнання!

Галина СТЕПАНЧЕНКО  
На фотознімку:  
Анжела Масленникова



редактор  
Людмила ЧЕЧЕЛЬ



## гість редакції

# Ахтем СЕІТАБЛАЄВ: «У душі ми віримо: «все повернеться на круги своя»

Людмила ЧЕЧЕЛЬ

### ■ ПРИНАГІДНО

Ахтем Сеїтаблаєв народився у місті Янгіюль, що неподалік Ташкента. Після закінчення школи у 1989-му разом із родиною переїхав з Узбекистану до Криму. У 1992 році закінчив акторське відділення Кримського культурно-просвітницького училища, у 1999-му – відділення режисури й драматургії Київського національного університету театру, кіно та телебачення імені Карпенка-Карого.

Грав у спектаклях Державного кримськотатарського академічного музично-драматичного театру в Сімферополі, там же поставив «Моя любов Електра» (за п'єсою угорського драматурга Ласло Дюрко), «Лісову пісню» (за Лесею Українкою), «Браво, Амадео!» (за Олександром Пушкіним), а також свою дипломну роботу за мотивами «Бахчисарайського фонтану» (Пушкін), які йдуть і сьогодні. Працював над стрічками «Татарський триптих» (режисер Олександр Муратов) та «Мамай» (режисер Олесь Санін), а також на телебаченні – на телеканалі «Про-ТБ». Із 2005 року працює в трупі Київського академічного театру драми і комедії на лівому березі Дніпра.

Лауреат Державної премії Криму – за роль Макбета в однойменному спектаклі (у кримськотатарському варіанті вистава має назву «Макдуф»), крім цього отримав театральну премію «Київська пектораль» – за роль Ромео у «Ромео і Джульєтта».



**Під час ушанування пам'яті депортації кримських татар мільйони українців мали нагоду переглянути фільм «Хайтарма». Національна спілка кінематографістів України цю стрічку визнала найкращою картиною 2013 року. До того ж вона отримала Гран-прі Трускавецького кінофестивалю та премію «Ніка» у Москві.**

«Хайтарма» – історія про трагічну долю кримськотатарського народу в лещатах тоталітарного режиму. Виконавцеві головної ролі та режисеру стрічки Ахтему Сеїтаблаєву не довелося вигадувати сюжет – він лише переповів трагедію, що спіткала його родину та тисячі сімей депортованих.

Із Ахтемом Сеїтаблаєвим ведемо розмову у кав'ярні «Крим», що в центрі Києва.

### ТЕРПКИЙ ЗАПАХ ДИТИНСТВА...

– Ахтеме, яким було Ваше дитинство?

За винятком деяких епізодів, дитинство у мене було щасливим. Ми жили в багатонаціональному місті Янгіюль, що під Ташкентом. Його побудували спеціально для депортованих, політ'язнів на вільному поселенні. У моєму класі вчилися кримські татари, потомки виселених далекосхідних корейців, північних німців. Пригадую, на уроці історії вчитель, дійшовши до теми звільнення Криму під час Другої світової війни, сказав, що все обійшлося би меншою кров'ю, якби не «поголовне зрадництво кримських татар». А кримських татар у класі було чоловік із двадцять. Коли ми почали сперечатись, обурюватись, учитель вигнав нас із класу. Вийшли всі. Були батьківські збори, і той вчитель більше у нас не викладав.

У сім'ї нас було троє: сестра, брат і я. Жили з вірою, що побачимо батьківщину своїх дідів. Мій тато був активним учасником руху із повернення кримських татар. У нашому домі іноді бував Мустафа Джемільєв... Це з дитячої пам'яті.

– Чи пам'ятаєте день, коли Ваша сім'я повернулася в Крим?

– Так, добре пам'ятаю. Через одинадцять днів після шкільного випускного 1989 року. Не повірите, але були розчарування. По-перше, треба було заводити нові знайомства, звикати до нового життя. По-друге, я вилітав із великого міжнародного аеропорту на відміну від Сімферополя. Та вже коли приїхали в Бахчисарай, зрозумів, що все розказане в дитинстві про Крим було правдою. А ще вразив терпкий запах лаванди...

– А про яку професію мріяли? Як визначилися з вибором після школи?

– Ким себе тільки не уявляв: і космонавтом, і лікарем... Власне, як усі діти. Менше всього бачив себе артистом. Хоча з класу третього брав активну участь у громадському житті школи і міста. А ось із вибором професії швидше визначилася мама. Коли я провалився на першому екзамені в університет, практично не можливо було вступити одразу після переїзду, вона подала мої документи до Кримського культурно-просвітницького училища. Сама ж була людиною творчою, закінчила музучилище і Ташкентський театральний інститут. Як акторка, на жаль, не відбулася, бо більше працювала мамою.

– Розкажіть про свою родину, захоплення, мрії.



– Маю двох синів і дві донечки. Одружений вдруге. Зараз двоє дітей живуть у Криму. Люблю їх усіх, хвилююся за кожного. Найбільше щастя для мене, коли збираємося всі разом. Мій перший порадиник і друг – дружина Іванна. Вона не лише дружина, а й продюсер. Понад усе люблю свою роботу, нероздільно: кіно і театр. Якоюсь Аль Пачіно чудово сказав про акторство в кіно і театрі: «І там, і там ти ходиш по канату. Тільки в кіно цей канат лежить на землі, а в театрі він натягнутий на поверхні». Про що мріяв? Звісно, про той день, коли Крим знову повернеться до України.

### «ХАЙТАРМА» ПРИНОСИТЬ УСПІХ

– Хайтарма – це...

– Хайтарма – це народний кримськотатарський танець, надзвичайно ніжний і радісний, його назва означає «повернення». Це медитативний танець єднання людини, Бога і

землі. Колові рухи жінки і чоловіка – циклічні рухи сонця, символ повернення і нетлінного життя. І доки буде хоча б один кримський татарин чи хоча б одна кримська татарка, яка його станцює, доти наш народ житиме.

А фільм про вихід – масову депортацію кримських татар із Криму у травні 1944 року. За один день, навіть за кілька годин 18 травня було вислано близько 200 тисяч осіб. На свої рідні землі татари могли повернутися лише після 1989-го. Головний герой Амет-хан Султан – військовий льотчик, Герой Радянського Союзу, приїжджає на три дні відпустки до батьків в Алушці...

– Трохи дивна позиція головного героя Амет-хана. Побачивши на власні очі депортацію, він не постав проти Кремля, а продовжував бути Героєм Радянського Союзу...

– Я вивчав архівні документи про нього, його друзів та лю-

– Амет-хан є національним героєм. Для мене велика честь була зіграти його. Якоюсь, коли зайшов у дім-музей Амет-хана Султана в Алушці, мене запитали, чи я була не родич його. Сестра Амет-хана грає моя старша донька, яка має багатий акторський досвід. У чотирьох роки вона зіграла в фільмі «Мамай». Вважаю, що родинна близькість повинна бути помітною і в кіно. Окрім неї молодша донька, якій три з половиною, зіграла в епізоді. Син також б'є в одному епізоді за літаком Амет-хана. Мама грає жінку, яка в ніч депортації взяла лише Коран і сказала, що Бог, пам'ять і хліб – це все, що потрібно для життя. Більшість учасників масових сцен – очевидці трагедії 1944 року. Тоді вони ще були дітьми. Мені не доводилося вносити корективи у знімальний процес. Це страхоття ніколи не зникне з пам'яті людей, на знімальному майданчику вони наче переживали все знову.

– «Хайтарма» отримала премію «Ніка» у Москві. Зважаючи на теперішні непрості відносини Росії та України, вагались, чи їхати до Білокам'яної?

– Вагався. На премію «Ніка» фільм висунула Спілка кінематографістів України. Детально дослідив, хто є членами російської кіноакадемії. А це – Ельдар Рязанов, Андрій Смирнов... Президент – Валерій Кончаловський, від якого й отримав запрошення. Це люди, які співпереживають трагічним подіям, що відбуваються між Росією та Україною, саме вони написали листа з осудом політики Путіна. Для мене було великою честю представляти нашу країну. А ще дослухався слухних порад шанованої Ади Роговцевої. Коли приїхали до Москви, то зрозуміли, що прийняли правильне рішення.

– Хочеться заглянути у Ваші плани, почути про ідеї...

– Ідей та планів багато. Найближчим часом маю намір відзняти ще одну епічну історію кримської татарки Саїде, яка під час війни врятувала 88 єврейських дітей. Є мрія зняти українську сучасну казку. Тема і сюжет повинні бути не складними, зрозумілими. Це історія про те, як чотирнадцятилітній юнак вирішив, що найголовніше у житті – це багатство і домагатися його треба всіма правдами й неправдами. Він проходить кілька випробувань, багато втрачає на своєму шляху і розуміє, що це – не найголовніше. Хочеться, аби діти-підлітки самостійно навчилися обирати свою дорогу добра. Думаю, що це буде динамічна, яскрава казка з перемогою добра над злом.

На фотознімку: Мустафа Джемільєв із Ахтемом Сеїтаблаєвим



## вернісаж

■ ПРЕДСТАВЛЯЄМО ГЕНЕРАЛЬНОГО ДИРЕКТОРА ДП «НАЦІОНАЛЬНЕ ГАЗЕТНО-ЖУРНАЛЬНЕ ВИДАВНИЦТВО» МІНІСТЕРСТВА КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ

## РОМАН РАТУШНИЙ

Освіта вища. Закінчив факультет журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка.

Член Національної спілки журналістів України. Член Спілки фотохудожників України. Член Міжнародної федерації фотохудожників (FIAP).

Володіє українською, німецькою, польською, російською мовами.

Досвідчений користувач (Windows XP, Microsoft Office 2007, Nero 7 Premium, Photoshop, Corel Draw).

Із 1996 року до 1998-го – редактор газети «Сільван» ВО «Львівдерев», м. Львів.

Із 1999 року до 2001-го – спеціальний кореспондент по західних областях України редакції журналу «Пам'ятки України».

Із 2001 року до 2002-го – головний редактор міської газети «Винниківський вісник» міста Винники Львівської області.

Із 2002 року до 2005-го – керівник представництва в Україні Видавничого дому «Warner World Media» (міжнародний журнал «Лучшие интервью»).

Із 2007 року до 2008-го – засновник і директор Видавничо-рекламного підприємства «Студія NIK» у Львові.

Із 2007 року до 2008-го – редактор випускової редакції газети «Культура і життя» у Державному підприємстві «Газетно-журнальне видавництво» Міністерства культури України у Києві.

Із 2009 року до 2012-го – заступник головного редактора редакції художнього оформлення видавництва.

Із 2012-го – редактор відділу редакції журналу «Український театр».

Як фотохудожник Роман брав участь у понад 120 зарубіжних фотовиставках та салонах, де отримав численні міжнародні нагороди.



На знімку із журналу «Афіша» Роман Ратушний із легендарною плівковою камерою «Rolleiflex» в руках, 2005 рік

## Образи Романа Ратушного

ДИРЕКТОР ВИДАВНИЦТВА МІНКУЛЬТУРИ – ЗНАНИЙ У СВІТІ ФОТОМИТЕЦЬ

У центрі уваги мас-медіа опинилось Національне газетно-журнальне видавництво Міністерства культури України та його новопризначений директор, якому закидали, що він поставлений керувати, бо прийшов з Майдану... Тож наша газета вирішила представити на розсуд читачів не лише біографію, перелік посад та міжнародних нагород, а й мистецькі фототвори Романа РАТУШНОГО.

## У ФОТОГРАФІЯХ Є ЩОСЬ МІСТИЧНЕ...

Із творчістю Романа Ратушного я познайомився у 1999-му, коли ми зустрілися на популярному в ті роки черговому міжнародному семінарі-практикумі фотографів і фотохудожників в місті Арциз Одеської області. Серед великої кількості побачених творів визначилися фотомайстри України і зарубіжжя, мою увагу привернула незвичайна і дуже майстерно виконана колекція. Як потім з'ясувалося, її автором був Роман Ратушний.

Роман – справжній художник і природжений романтик. Його світліни притягують до себе, в них є щось містичне, вони поєднують «дзвінку» технічну майстерність і поетичний піктореалізм. Його портрети наповнені настроєм і змістом, ню-чуттєві і романтичні, натюрморти просто казкові.

Я пам'ятаю, як вразили його фото членів журі Міжнародного конкурсу на фотофестивалі у Латвії (тоді одна з них отримала Гран-прі!) Вони були просто вражені таким високим рівнем робіт українського фотографа...

Роман на прохання латвійських колег створив у Ризі власну фотошколу, у якій проводив майстер-класи серед фотографів – аматорів і фахівців. Він акцентував увагу на техніці аналогової чорно-білої фотографії та її розвитку в нетрадиційних методах друку знімків.

Хочу побажати Роману творчого довголіття, нових цікавих проєктів і сміливих ідей.

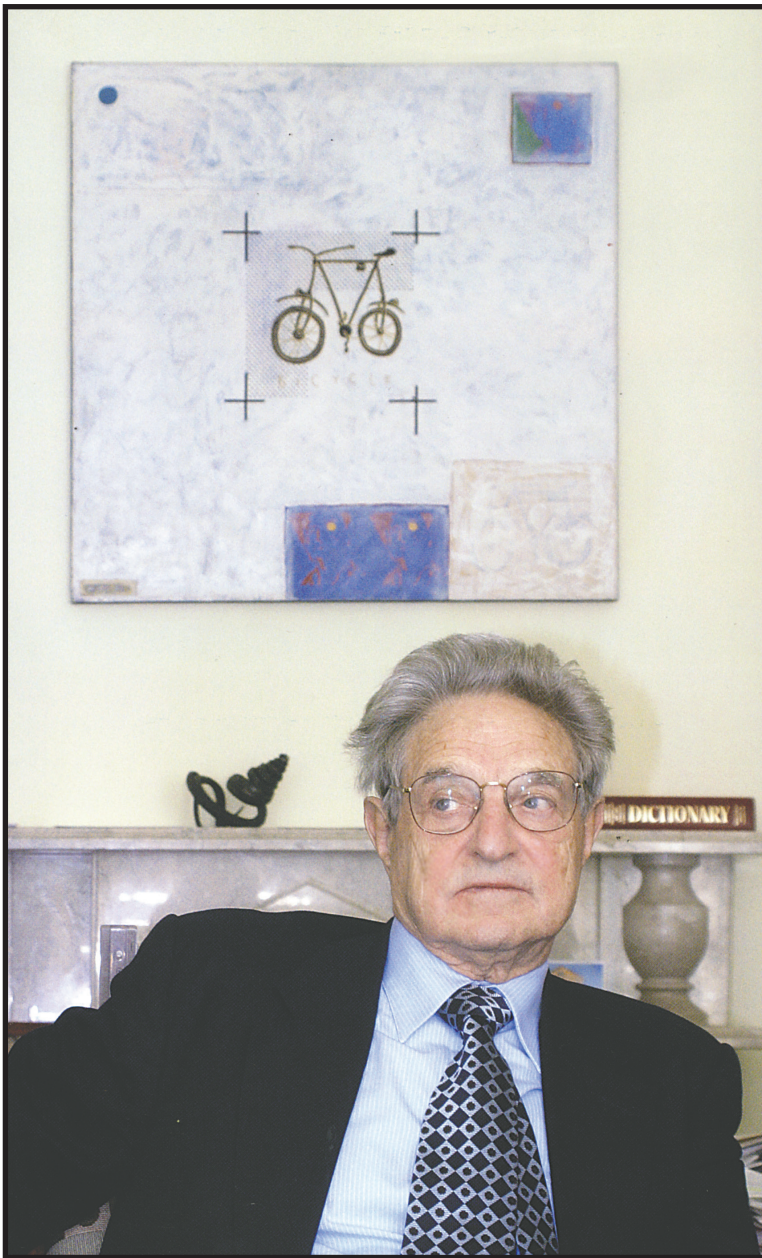
Сергій ГУМЕНЮК, АФІАР, фотограф, голова правління Одеської фотографічної асоціації, член Національної спілки журналістів України

## ЦЕ ЖИВОПИС. НЕ В ПЕРЕНОСНОМУ, А У ПРЯМОМУ СЕНСІ

У своїх фотороботах Роман Ратушний демонструє оригінальну рецептивну оптику і авторську інтенцію до узагальнення, а часто й до стилізації. Можемо говорити про

специфічну «картинність» його фотографій – окремі з них сприймаються як ремарка на прерафаелітів («Кочі»), на романтиків («Універсум») чи символістів («Ксенія і квіти»). Це не дивно, бо фотохудожник надає перевагу формуванню полісемантичних образів. Він свідомо використовує ефектні

митця – безпосередніх дитячих, жіночих образів, образів політиків та діячів культури і науки, позначена особливим шармом. Завдяки авторським прийомам, у кожного майстра свої секрети, Ратушний модернізував і технічний бік екстраполяції портретних образів на папір. Вони відзнача-



Роман Ратушний  
Портрет Джорджа Сороса. 2004 рік

ються естетичним смаком, вишуканістю обробки, високою культурою візуальної концептуалізації.

Леся ГЕНЕРАЛЮК,  
доктор філологічних наук,  
мистецтвознавець,  
Інститут літератури імені Тараса Шевченка НАН України

## Я НЕ СОРОМЛЮСЬ ЗВАННЯ ФОТОГРАФА

Останнім часом мені закидають, що, мовляв, я – фотограф – обійняв посаду генерального директора. По-перше, такої посади у нашому видавництві ніколи не було. А я взагалі не працював фотографом.

Із 2009-го у видавництві був заступником головного редактора редакції художнього оформлення. З приходом нового керівництва мене перевели на іншу посаду. Це було

## АМПЛУА

зроблено з метою зменшення окладу та зняття всіх надбавок. Так у цій редакції намагалися ламати особистості. І морально, і матеріально. Мене перевели на посаду редактора відділу в журналі «Український театр».

На жаль, говорити про якісь мої дизайнерські розробки стало нереальним. Я запропонував свої послуги б'льд-редактору і дизайнера журналу «Українська культура», але це також виявилось нікому не потрібним. Хоча про мій досвід роботи знали, але це було не головним для попереднього керівництва.

Втім, не бачу нічого поганого у тому, що мене називають фотографом. Не соромлюсь цього. Навпаки, пишаюсь своїм вмінням, як кажуть мої друзі, «художньо зупинити мить». Вважаю, що ця професія творчо цікава. І я працюватиму фотографом і фотохудожником й надалі. Звичайно, у вільний від роботи час. Якщо він у мене буде.

Якщо міністр грає на сцені, то він як людина творча, краще розуміє своїх колег. Якщо привнесу свій дизайнерський досвід в оформлення газет і журналів, то від того також нікому не стане гірше.

Завжди поєднував творчу й адміністративно-керівну працю, як видно із мого послужного списку.

Я творча людина, залишаюся працювати у творчому колективі, з яким співробітничав ще з 1999 року. Тоді був спеціальним кореспондентом у «Пам'ятках України». Завжди намагався працювати не стандартно, не традиційно.

Коли мене приймали до Спілки фотохудожників України, приніс перші цифрові фотографії. Тоді в Україні з цифровими камерами працювали практично одиниці. І у Спільці наштовхнувся на великий спротив моїх колег. Хоча з часом, буквально через рік, усі ці люди взагалі відмовилися від плівкової аналогової фотографії і перейшли на цифрову.

Втім я володію і плівковою фотографією, знімаю і на широкій плівку, сам друкую. А нині здійснилася моя заповітна мрія: обладнав власну фотолaboratorію.

Останні мої роботи це натюрморти великого формату 50 на 60 см, видрукувані вручну. Проєкт має назву «Історія життя», там зняті предмети, характерні для людей різних епох, соціальних груп. Адже речі, які оточують ту чи іншу особистість, можуть дуже багато сказати про неї. На це мене сподвигли новели Василя Стефаника.

Роман РАТУШНИЙ



# вернісаж



## МІЖНАРОДНІ НАГОРОДИ Романа РАТУШНОГО

### Золоті медалі:

- Австрія. Hasselblad Austrian Super Circuit Special Themes Circuit: Linz, Wien, Feldkirch, Graz
- Данія. The Golden Super Circuit: Naestved
- Франція. Salon Int. d'ART
- Photogr. De Pessac: Gradignan
- Шотландія 83 Scottish Sal. of Photogr. 2002: Paisley

### Срібні медалі:

- Австрія. Hasselblad Austrian Super Circuit Special Themes Circuit: Linz, Wien, Feldkirch, Graz
- Китай. Shanghai Int. Phot. Art Ex.: Shanghai
- Італія. 10 Concorso fotografico nazionale «Naxos»
- Франція. Festival Photogr. De la Rose d'Or

### Бронзова медаль:

- Vietnam Intern. Photo Exhib.: Hanoi

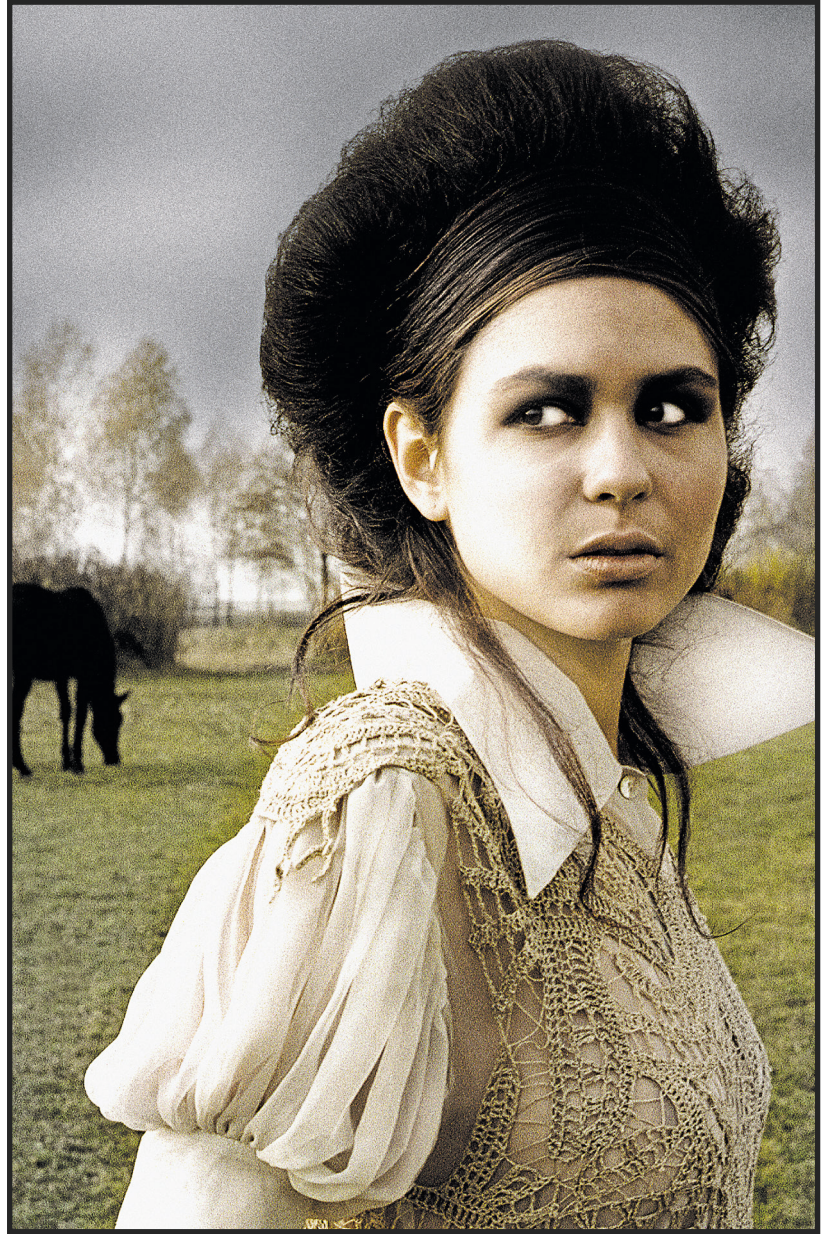
### Інші нагороди:

- почесні голубі стрічки FIAP
- відзнака фотосалону The Royal Photographic society England
- Гран-прі Всесвітнього фотофестивалю Naked World
- авторські роботи зберігаються в Музеї фотомистецтва п'яти континентів (Угорщина), в Музеї Comarsal Salvador Vilaseca (Іспанія), інших музеях світового фотомистецтва, приватних колекціях Англії, США, Канади, інших країн.

**Роман Ратушний**  
Серія «Історії життя»:  
«Золотий буда». 2009 рік.  
«Уїнстон Черчель». 2009 рік.  
«Перлина». 2010 рік.  
Зйомка на чорно-білу плівку й авторський друк на бромосрібному папері.

**Роман Ратушний**  
Осінь. 1998 рік  
Срібна медаль. Італія.  
Concorso fotografico nazionale «Naxos»

**Роман Ратушний**  
«Іспанський мотив». 2001 рік. Робота зберігається в Музеї Comarsal Solvador Vilaseca (Іспанія).









редактор  
Антон ФІЛАТОВ

## КІНО

## У КІНОТЕАТРАХ ІЗ 5 ЧЕРВНЯ

У перший літній вікенд репертуари вітчизняних кінотеатрів поповняться шістьма новими стрічками. Серед них п'ять свіжих плодів голлівудського конвеєра та російська кримінальна комедія для тих, хто не підтримує бойкот товарів нашого північно-східного сусіда.

Фатальна пристрась  
США

У центрі сюжету цієї драми – жінка, яка разом зі своєю сестрою емігрує з Польщі до США в 20-х роках ХХ століття. Через довгий переїзд сестра головної героїні потрапляє до шпиталю. Тож жінці доводиться тяжко працювати, щоб вилікувати її. Але омріяне нове життя в країні великих можливостей обертається на кошмар. Замість високооплачуваної роботи головна героїня потрапляє до кабарє, де її змушують торгувати своїм тілом. Єдиною надією дівчини на спасіння залишається фокусник, який в неї закохується.

Сусіди  
США

Протагоніст комедії мешкає по сусідству з базою студентського братства. Ця база – збіговисько агресивних підлітків, кожен з яких поводить себе так, як вважає за потрібне. Моралі для них просто не існує. Один із таких хлопців своєю буйною поведінкою вносить хаос в мирне сімейне життя головного героя.

На межі майбутнього  
США

Події фантастичного екшену розгортаються в майбутньому, коли на Землю нападають прибульці. Кейджу, головному герою, видають бойову броню та відправляють воювати з інопланетянами. По суті, це означає відправити воїна на вірну смерть, тож не дивно, що під час битви його вбивають. Та згодом він прокидається живим у день фатальних баталій. Подібні воскресіння повторюються з ним 158 разів. Одного разу Кейдж помічає поряд із собою дивну жінку, відому, як Фурія війни. Можливо, вона і є ключем до втечі із замкненого кола життя і смерті.

Космічний пірат Харлок  
США, Франція, Японія

Космічний пірат, на честь якого названо стрічку, повстає проти всіх, хто загрожує життю на Землі. Головному герою Ямі доручено вбити завзятого пірата Харлока. Та чи зможе він виконати своє завдання, коли пробереться на борт космічного корабля, який захищає людство.

## Олесь Санін: «Стрічка «Поводир» змінює життя»

Антон ФІЛАТОВ

Восени на екрани вийде ігровий повнометражний фільм «Поводир», який підіймає із забуття трагічну сторінку масових розстрілів кобзарів у Харкові в 1930-х роках. Протягом десятиліть документи про це активно знищувалися, а факти та спогади – замовчувалися.

Відшукавши в архівах підтвердження цих розстрілів та написавши сценарій, режисер Олесь Санін присвятив створенню цієї стрічки вісім років. Про те, через які складнощі довелося йому пройти, щоб зняти фільм, який в результаті став немов відлунням Майдану, фільммейкер розповів у ексклюзивному інтерв'ю «Культурі і життю».

– На якому етапі зараз робота над картиною?

– Фільм був закінчений у вересні 2013 року.

– То чому ж стрічка досі не вийшла на екрани?

– Перший титр фільму звучить так: «У часи тоталітаризму і репресій все одно знаходяться ті, хто говорить людям правду. У 1930-х роках сотні кобзарів були розстріляні або пропали безвісти». Спочатку прем'єра планувалася на кінець 2013 року. Але вочевидь історія про винищення владою тих, хто говорив людям правду і співав про славі подвиги воїнів у боротьбі за волю і державу, стала непопулярною для тепер уже колишніх представників влади. Тож нам не дали прокатне свідоцтво... А під час Майдану, коли сцени у стріч-



ці просто ілюстрували реальні події з арештами діячів культури, з розстрілами тих, хто йшов виборювати свою честь і незалежність, ця історія стала занадто болісною і актуальною для глядача. Актуальність не завжди йде на користь фільму. Але попри все зараз він почав своє фестивалне життя.

– Спочатку Ви писали сценарій разом із Ірен Роздобудько...

– Так, але коли довелося його переписувати – приєднався Олександр Ірванець. Разом із ним ми практично наново написали цю історію. Ірванець навіть з'являється у фільмі в епізодичній ролі писарчука НКВС. Крім нього над сценарієм працював американський сценарист Пол Валянські – один із кращих голлівудських експертів сценарної майстерності.

– А як Ви діставали декорації для своєї стрічки?

– «Поводир» – дуже складний за насиченістю фільм. У ньому безліч декорацій, костюмів та техніки тих часів, які ми дуже точно відтворювали. Ми висушували озера, будували дороги, відновили залізничне депо, відремонтували паротяг, котрий стояв без діла десяти-

літтями... А головне – виготовили старосвітські бандури, кобзи та ліри і навчили незрячих музикантів грати на них. Бюджет картини і близько не відображає всіх тих зусиль, які були вкладені в її створення. Щось із реквізиту брали в музеях, щось скуповували ще за рік до початку зйомок, а багато чого створювали самотужки.

– Де проходили зйомки «Поводиря»?

– Ми самі побудували хату на березі Дніпра, неподалік від Ржищова (на Київщині). Художники Сергій Якутович та Влад Одуденко настільки гармонійно вписали її в ландшафт, що всім здається, ніби це справжній будинок, який стояв там завжди. Хата мала бути під старою стріхою. Однак крити її соломою – дуже дороге задоволення. Та нам пощастило – майстри, до яких я звернувся, якраз до ювілею Кобзаря перекинули новою стріхою хату в заповіднику на батьківщині Тараса. Тож стару «намолену» стріху, яка півстоліття пролежала на його хаті в Моринцях, вони привезли нам безкоштовно.

– Якою була роль кобзарів у СРСР в 30-ті роки?

## ЕКСКЛЮЗИВ

– Трагічними виявилися 1930-ті роки для українських кобзарів і лірників. Вони співали про те, що думає кожен: про жадливу долю народу, про те, як відбирали хліб, як гнали на смерть до Сибіру. Вони співали про загублену свободу, про героїзм і романтику часів козачства. Всі спроби зорієнтувати їх на прославляння більшовицьких порядків були марними. І тоді, як свідчать документи, у 1934 році їх заарештували і згодом розстріляли. Адже вони втілювали у своїх піснях історичну пам'ять українського народу, яку уряд хотів знищити.

Люди завжди кажуть, що незрячий чоловік – ближчий до Бога. Сліпці живуть в стані, коли в будь-який момент перед ними може бути прірва, яма..., смерть. Тож їм нема на кого покласти надії, окрім, як на Бога.

У мене в фільмі знялося понад 70 незрячих акторів. Крім того, було кілька незрячих, які постійно консульгували виконавця головної ролі Станіслава Боклана. До нього були дуже високі вимоги і він дуже добре прожив свою роль. Під час зйомок постійно був у спеціальних лінзах, крізь які нічого не бачив. Він навчився грати на бандурі та заспівав, незважаючи на те, що до цього ніколи не брав до рук жоден музичний інструмент.

**P.S.** Наша розмова з режисером закінчилася словами: «Після зйомок у моїй стрічці змінилося вже багато долі. Принаймні, п'ятеро сліпців взяли в руки бандури і наразі кобзарюють». Можливо, цей фільм змінить і ваше життя...

## «Фатальна пристрась» чи фатальна помилка?



Усі плакати «Фатальної пристрасі» гордовито вінчає Каннська гілочка, нагадуючи глядачам, що цей фільм брав участь у конкурсі одного з найавторитетніших кінофорумів світу.

Однак ця позначка виглядає достойно на постерах таких шедеврів, як, скажімо, «Життя Адель» чи «Велика краса», що разом із цією картиною брали участь в минулорічному основному конкурсі. Тому гілочка на «Фатальній пристрасі» нагадує скоріше лавровий листочок, який прикриває цю картину, як сороміцьке місце в репертуарі кінотеатрів.

На відчуття сорому в цій картині наштотує, перш за все, штучна декоративність. Намагання авторів картини створити на екрані ефект присутності у 20-х роках ХХ ст. підміняється банальним заграванням з епохою. Відтворені декорації дають глядачам відчуття себе, швидше, в музеї історії Нью-Йорку, аніж на вулицях цього міста у 1921 році, коли і розгортається сюжет картини.

Масштабний розмах стрічки не відповідає її скромній внутрішній суті. Не більш ніж мелодраматичний сюжет цієї картини подається з апломбом екзистенційної драми та портрету покоління емігрантів. Насправді ж це виглядає, як серіальний мотив, поставлений в опері.

Розслабленість виконавців двох головних ролей Маріон Котійяр та Хоакіна Фенікса відчувається з першого і до останнього кадру. Їх «гра в півноги» дещо спантеличує, адже

в кожного з них за плечима є

ролі, які вже закріпилися в золотому фонді історії кіно. Надрична гра Котійяр у байопіку про Едіт Піаф «Життя в рожевому кольорі», за яку актриса отримала «Оскар». Феноменальна характерність Фенікса у «Майстрі» Пола Томаса Андерсона – актора було відзначено на Венеційському кінофестивалі. У порівнянні з цими шедеврами появи на широких екранах – «Фатальна пристрась» здається прикрою халтурою.

Ледь не єдиним, що залишається у пам'яті після перегляду стрічки, є її музичний супровід. Усі мелодії та звуки в ній лунають немов зі старої платівки – ноти розтягуються та подовжуються. Завдяки цьому ефекту творці картини, напевне, намагалися створити ностальгічну атмосферу. Немов би вся історія – спогад головної героїні, який прокручується в її пам'яті, як стара платівка, що десятиліттями лежала на горіщі. Та в комплекті з іншим фальшем фільму ефект розжованих нот лише підкреслює несправжність усього, що розгортається на екрані.

Цей фільм нагадує старанно зроблену підробку під антикваріат, яка дивним чином потрапила на престижний аукціон. І те, що на наймасштабнішому кінематографічному сайті планети IMDb фільм отримав посередній рейтинг 6.6 – свідчення того, що закордонні глядачі підробку розпізнали, і не продали за дорого. Цікаво, чи купляться на неї українські глядачі?

Веніамін КІНЧУК



редактор  
Сергій БАХІН

## культурні зв'язки

■ **АНДРІЙ МАКАРЕВИЧ  
ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВІД КРИМУ**

Лідер легендарної групи «Машина времени» на відріз відмовився від виступів на Кримському півострові. Як відомо, від початку російської агресії фронтмен гурту виступав проти анексії Криму і дестабілізації росіянами ситуації на Сході України.



За словами Макаревича, йому запропонували взяти участь у фестивалі російських зірок у Криму. В інтерв'ю телеканалу «Дождь» він розповів, що не збирається їхати на цей захід.

— Нас запрошували на цей фестиваль, але я відмовився. Мені сьогодні буде складно дивитися у вічі кримчанам, адже я знаю, що там живуть не тільки ті люди, котрі мріяли возз'єднатися із РСРР, а й інші.

До цього Макаревич додав, що почуває себе у Радянському Союзі 30-х років. Але не в справжньому — з його жахами, а такому, як його намалювали сучасні російські кінематографісти.

■ **ПОДАЧКА ВІД АГРЕСОРА**

У той час, як українські патріоти гинуть у боях з російськими диверсантами, вітчизняна поп-діва Ані Лорак їздить по нагородах до Москви. Уродженка Чернівців не гребує подарунками країни-агресора.

В останній день весни Кароліна Куйок (справжнє ім'я співачки) отримала дві нагороди від телеканалу RU.TV — «Краща програма» і «Кращий дует» (з Г. Лепсом). Компанію Кароліні склали тріо Віа-Гра та колишня «віа-гровка» Анна Седокова. Останню нагородили призом-самоваром за найсексуальніший кліп, а трійка дівчат перемогла у номінації «Реальний прихід». Був помічений на церемонії ще й один дует з України — Потап і Настя Каменських, щоправда, ніяких призів він не отримав.

Поїздка Ані Лорак за призами до Білокам'яної викликала шквал обурення у світовій Мережі. Не тільки українців, а й росіян. Співачка нагадала, що коли Москва напала на Грузію, Вахтанг Кікабідзе відмінив усі свої гастролі по Росії, в той час як вона добровільно вирушила до столиці сусідньої держави, що причетна до загибелі наших країн.

До слова, співачка, на відміну від Андрія Макаревича, не відмовилася від гастролей у Криму. Хоча й шкодує, що Крим став російським.

■ **«ТРАДИЦІЇ КЛЕЗМЕРІВ ПОДІЛЛЯ»**

У конгрес-холі Німецького посольства відбувся музичний вечір, присвячений виходу у світ монографії мисткині Раїси Гусак «Традиції клезмерів Поділля». Через суспільну напругу його проведення відкладалося ще з пори Євромайдану; відкриваючи презентацію, радник посольства ФРН Ульрих Хакенбруш зауважив, що саме в переламний для України час стануть у пригоді книжки, спрямовані до толерантності між народами.

У вступному слові професора Київської академії культури і мистецтв Раїса Гусак розповіла передісторію написання монографії: спонукою послужила низка етнографічних експедицій, здійснених слідами вченого-музикознавця М. Береговського. Результатом цих польових досліджень стали (окрім презентованої праці) музичні партитури майже трьох сотень єврейських мелодій, записаних Раїсою Дмитрівною у різних кутках Поділля.

Приємною несподіванкою «посольських посиденьок» став виступ лауреата багатьох міжнародних конкурсів — музичного ансамблю «Смерека». Прозвучали ярмаркові та весільні фрейлахси (зокрема, «Вівчар» чи «Мазл тов.»), написані ще півтора століття тому. Левова частка з них за традицією носить назву єврейського містечка, де їх вперше занотували. До обробки та аранжування зібраних мелодій доклав руку художній керівник «смерекового» львівського гурту Олександр Мізерій.

Едуард ЩУР

## Прихована історія України

СТАЛА ЄВРОПЕЙСЬКОЮ ТРАГЕДИЄЮ, ВВАЖАЄ ВІДОМИЙ ФІЛОСОФ ФІЛІП ДЕ ЛАРА

Сергій БАХІН

Інакше, як навалом (в хорошому сенсі цього слова) не можна назвати приїзд французьких філософів й політологів до України останніми тижнями... Всесвітньо відомий у своїй царині Бернар Леві, дуже поважні Жан Рупнік, Марк Саньоль, Філіп де Лара... Всі вони не просто відвідали, а й виступили перед українською публікою зі своїми думками і прогнозами...

Враховуючи, що французька філософська школа — одна з найшанованіших у світі, можна зробити висновок, що українське питання нині в центрі уваги багатьох науковців. Не тільки французьких, а й багатьох європейських. Саме така думка рефреном проходила під час лекції професора Університету Париж II з антропології тоталітаризму Філіпа де Лара, яку він проводив у книгарні «Є».

Євромайдан, останні події в Україні спонукали наукові кола Європи, зокрема Франції, набагато пильніше розглядати роль нашої держави на історичній й теперішній карті континенту. На думку професора де Лара, неувага європейців до нашого краю, їхнє нерозуміння завдало чимало випробувань українському народу. І навпаки... Свою промову лектор так і назвав «Прихована історія України — європейська трагедія».

Порівнюючи два види тоталітаризму минулого століття — радянський і нацистсько-фашистський, науковець визнає, що опрацюванням останнього багато уваги приділялося в Європі й, зокрема, в його рідній Франції, тоді, як до вивчення радянського ставилися дещо зверхньо. У цьо-



му контексті філософ навіть приклад нищення двох націй у середині минулого століття — української та єврейської.

Голокості Голодомор забрали мільйони життів, але, скажімо, винищення євреїв ретельно досліджувалося і наразі досліджується по майже кожному факту злочину. Дослідники Голокосту вивчили, якими потягами євреїв доправляли в концтабори, в які табори смерті, в яких місцях ще вони загинули, визначено прізвища осіб — жертв геноциду. Сьогодні вже можна більш-менш детально говорити про масштаби трагедії єврейського народу.

У той же час й досі невідомо, скільки українців померло під час Голодомору — називаються різні цифри, від чотирьох

до восьми-десяти мільйонів, але немає достеменних джерел, щоб визначити бодай приблизну кількість постраждалих. Зі слів ученого випливає, що в цьому є певна провина науковців із Європи, що не надто цікавилися цим питанням... Утім, є і певні зрушення у свідомості європейців — ще двадцять років тому ті ж самі французи навіть не уявляли про таку величезну трагедію на теренах у центрі континенту, а сьогодні більшість із них уже знає про Голодомор. Професор висловив думку, що хоча євреїв убивали, як худобу, проте завдяки пошукам науковців сьогодні можна знайти прізвища багатьох закатованих, а ось українці, що вмирили, можливо, й гідно, лишаються невідомими.

За словами вченого, українці найбільше за інших у Європі постраждали у минулому столітті, переживши кілька хвиль — Розстріляне відродження у 1929 році, розкуркулення і депортацію — на початку 30-х, Голодомор — 1932–1933 рр., Великий терор — 1937–1938 рр., репресії на Західній Україні у 1939–1941 роках. Друга світова війна катком пройшла саме України, спричинивши масову загибель її мешканців, зокрема, півтора мільйона євреїв.



## Потрібен нам берег британський

**Найкращі курсанти Севастопольської академії військово-морських сил імені П. С. Нахімова навчатимуться за кордоном.**

Нахімовців, котрі виїхали з анексованого Криму, запросили на навчання до Європи. Відтепер сімнадцятеро найкращих здобуватимуть освіту у Великій Британії та Франції, у найпрестижніших військово-морських закладах світу.

Нагадаємо, що курсанти Академії військово-морських сил України імені Нахімова у Севастополі після анексії Криму відмовилися присягати окупантам, а під час підняття російського прапора заспівали «Ще не вмерла України...» Четвертого квітня 107 курсантів, 51 ліцеїст і 33 викладачі за-



лишили стіни академії й переїхали на материкову Україну. Уже два місяці курсанти проходять службу у Військовій академії в Одесі, де буде створений військово-морський факультет.

Патріотичний вчинок українських юнаків викликав повагу серед іноземців. Тож найкращі заклади Великої Британії та Франції запросили до себе на навчання студентів другого і третього кур-

Тема українці-євреї досить часто згадувалася у виступі де Лара. Зокрема, він пригадав вбивство Симона Петлюри агентом радянських спецслужб євреем Самуїлом Шварцбардом у 1926 році у Парижі, котрий нібито помстився за погроми, вчинені загонами Директорії. І який через ніби справедливую помсту був виправданий за знищення українського провідника. На жаль, судовий процес був несправедливим, а українському визвольному руху у Франції нависли тавро як антисемітському. І довгий час через це певна частка французів вважала українців за антисемітів. Лише два десятиліття тому були спростовані звинувачення проти Петлюри й наведені свідчення участі радянської агентури у його вбивстві і судовому процесі над провідником. Що на решті покращило ставлення французів до українців.

Підсумовуючи розмову зі слухачами, де Лара наголосив, що французи збереглися як нація завдяки тому, що існувала держава. А ось українська нація збереглася всупереч існуванню своєї країни, що робить їй честь, підкреслив філософ.



Десятеро відправляться до британських берегів, а семеро — до французьких. Вчитимуться вони на безоплатній основі, а проходитимуть практику на кораблях НАТО. По завершенні й отриманні військового звання вони повинні повернутися до України.

Студії курсанти розпочнуть з вересня, а поки що поглиблено опановують англійську мову. За кордон відправлять тих, хто найкраще проявив себе під час навчання та на службі.

Наразі десятеро п'ятикурсників проходять практику на фрегаті «Гетман Сагайдачний». Кілька майбутніх випускників вже отримали престижну пропозицію продовжувати надалі службу на флагмані Чорноморського флоту.



редактор  
Світлана СОКОЛОВА

# рідний край

## ■ СУЧАСНО І КРЕАТИВНО

До 7 червня у Харкові триває II фестиваль сучасної музики «Kharkiv Contemporary 2014».

Уже відзвучали два симфонічних концерти, хорова та камерної музики. Академічний симфонічний оркестр Харківської філармонії, під керівництвом заслуженого діяча мистецтв України Юрія Янка, зіграв концерт-фантазію для цимбал, фортепіано та оркестру Оксани Похило, а також «Notage to



Shubert» для альта й симфонічного оркестру Дениса Бочарова. У творах молодого харківського композитора милозвучність поєднується з агресивною тональністю. Він навчався у представника харківської композиторської школи Олександра Шетинського й увібрав кращі професійні якості. Цікаві твори цих авторів продемонстрував академічний хор імені В'ячеслава Палкіна.

Креативним видався виступ харківського гітарного квартету «Kharkov Guitar Quartet» у складі Сергія Горкуші, Максима Трянова, Ірини Половинки та Андрія Брагіна, який вирізняється репертуаром, створеним у співдружності з Американською асоціацією композиторів. Виконання творів Данієля Кеснера, Алена Брінгса, Раєна Магіре та Лео Бравера дозволило збагнути тенденції розвитку сучасної музики на американському континенті.

Володимир СУБОТА

На фотознімку: Академічний хор Харківської обласної філармонії імені В'ячеслава Палкіна

## ■ ЮНЬ ШАНУЄ КОБЗАРЯ

Так називалися Шевченківські читання, які пройшли у Хмельницькому. Ініціатором їх у 2008 році виступила Хмельницька обласна бібліотека для дітей імені Тараса Шевченка. Символічно у ці доленосні дні відчувати, що і юнь переживає за майбутнє країни. До репертуару діти вибрали поезії: «Лілея», «Сон», «Доля», «Тополя», «Перебендя», уривок із «І мертвим, і живим...»

Валентина ЧЕРНОУС

## ■ ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ

У Ясинуватській школі мистецтв, що на Донеччині, відбувся День відкритих дверей: екскурсія закладом, зустріч із викладачами та концертно-ігрова програма «Увійди в світ музики».

## ■ ПОДІЛЬСЬКА НАРОДНА ІГРАШКА

У Вінницькому обласному центрі народної творчості відкрили виставку «Подільська народна іграшка». В експозиції – керамічні та дерев'яні іграшки, ляльки-мотанки, іграшки з ниток і тканини. Це роботи 60 майстрів з Вінницького, Тиврівського, Тульчинського, Хмельницького районів і Вінниці.

## ■ ЮВІЛЕЙ КНИГОЗІРНИ

З нагоди 180-річчя Дніпропетровської обласної універсальної наукової бібліотеки у закладі відбувся круглий стіл «Історико-краєзнавчі дослідження розвитку бібліотечної справи краю». Демонструвалися досягнення: минулого року – почесне звання «Бібліотека року 2013», а також перемога у Всеукраїнському конкурсі електронних каталогів на сайтах бібліотек України.

## ■ МУЗИЧНИМ БУНТАРЯМ

Нове фан-паті з циклу «Рок forever!» пройшло в Херсонській обласній бібліотеці для юнацтва імені Лавренюва. Воно присвячене музичним бунтарям радянського та пострадянського періоду.

## ■ РІКА ДРУЖБИ

Із 3 червня у приміщенні Ізмаїльської картинної галереї (Одеська область) – регіональна виставка дитячої творчості «Дунай – ріка дружби».

Інф. «Культури і життя»

# На Вінниччині завершилися хореографічні перегони



Жанна ДМИТРЕНКО

## Конкурс хореографічного мистецтва імені Володимира Румянцева, який нещодавно завершився у Тульчині, зібрав 55 колективів і понад 1800 учасників!

Із різних куточків з'їхалися юні танцівники – з Бару, Вапнярки, Калинівки, Оратова, Крижополя, Літина, Козятина, Жмеринки, Ладжижина, Могилева-Подільського, із багатьох містечок, селищ і сіл. Започаткований у 1998 році на честь видатного хореографа, конкурс в області пройшов ушесте.

Захід урочисто відкрили в Тульчинському районному будинку культури. Заслужений працівник культури Тетяна Цвігун, яка стояла біля витоків змагання, привітала учасників. Вона розповіла, що створення Володимиром Румянцевим композиції «Три криниці», «Прометей», «Вітрила», «Цукровий Донбас» увійшли до

скарбниці національної хореографії. Пані Тетяна пригадала також про започаткування конкурсу обласним відділенням музичної спілки та центром народної творчості.

Мистецькі перегони тривали два дні наприкінці травня. Спочатку виступали колективи народної хореографії, потім – ансамблі бального танцю та сучасної хореографії.

Діти представили народні ігри, танець-гру «Кізлик», танці «Козачок», «Карает», «Плескач», «Полька» тощо, відомі в Україні, мабуть, ще століттями.

Чимало композицій від середньої та старшої вікових категорій художньо відтворювали картини сільської вулиці («Весела вулиця», «Волинські гуляночки», «Хуторянські забави»), ілюстрували народні пісні («Од Києва до Лубен»), акумулювали народні прагнення («Ми українці»).

Приємно було побачити, як відроджуються традиції. Двадцять вісім колективів-учасників конкурсу народного танцю у виборі номерів зберегли ав-

тентиву рухів і характерні для Поділля костюми.

Національне розмаїття Вінниччини відобразили танці: російський, білоруський, єврейський, «Гуцулочка», «Подільські гуляночки», «Подільський викрутас», народні: закарпатський «Березнянка», буковинський «Тропак».

Конкурс сучасної хореографії позначався не лише високим рівнем техніки виконання, а й оригінальністю задумів і філософським осмисленням світової класики. Особливо це було помітно в «Есмеральді» (за романом Віктора Гюго «Собор Паризької Богоматері») та «Вії» (за однойменним твором Миколи Гоголя). Ці роботи представила студія при академічному ансамблі пісні й танцю «Поділля» (керівники Оксана Грішина та Микола Бевз).

А композиція «Сніг» від аматорського танцювального колективу «Вітерець» Тульчинського районного будинку культури (керівник Наталя Бегаль) вразила вишуканістю

## У РИТМАХ МОЛОДОСТІ

форми, емоційним наснаженням.

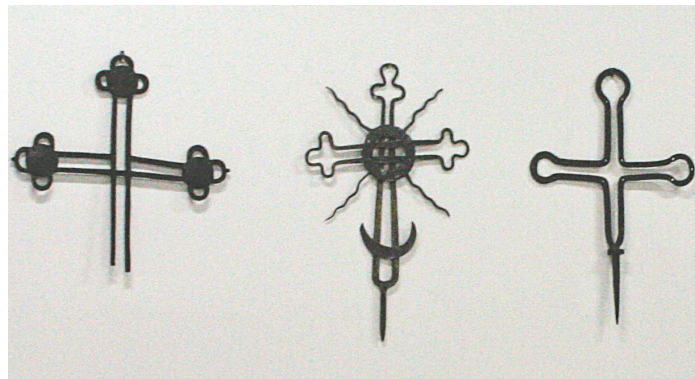
Організатори – управління культури Вінницької облдержадміністрації, обласний центр народної творчості, відділ культури і туризму Тульчинської райдержадміністрації – подбали про те, щоб усе пройшло на належному рівні.

Журі, очолюване заслуженим артистом України, художнім керівником і головним балетмейстером академічного ансамблю пісні і танцю «Поділля» Анатолієм Кондюком та заслуженим працівником культури України, керівником зразкового аматорського ансамблю «Мрія» Бершадського районного будинку культури Наталією Гаврилиук, відзначило зростання рівня виконавської майстерності танцівників області.

Володарями Гран-прі стали – вінницькі: народний аматорський ансамбль танцю «Ровесник» (керівник Василь Бондарчук), зразковий аматорський ансамбль народного танцю «Квіти Поділля» (керівники Олена та Сергій Солодських); зразковий аматорський ансамбль бального танцю «Денс-Стиль» (місто Бар, керівник Любов Назарова); колективи з Тульчина: народний аматорський ансамбль спортивно-бального танцю «Сузір'я» (керівник Лариса Шеремета), танцювальний колектив «Імперія танцю» (керівник Ольга Бегаль), зразковий аматорський танцювальний колектив «Вітерець» (керівник Наталя Бегаль).

Яскравий конкурс не тільки надовго залишиться в пам'яті гостей та учасників, а й дасть поштовх до створення нових ансамблів.

# Мистецькі діалоги



У Львові на території нового приміщення Українського католицького університету на вулиці Козельницькій відкрилася Галерея сучасного мистецтва. Підготовлений університетом спільно з Львівською академією мистецтв проект «Ребрендинг/Надбанні хрести» – перша виставка галереї.

Керівник проєктів і програм відділу розвитку університету Андрій Курочка зазначив: «З'явився простір, де художник може реалізувати ідеї, подаючи якісний продукт для свого середовища та репрезентації України у світі».

Виставка абстрактних робіт сучасного молодого художника Антона Логова й колекції старих надбанних хрестів уже покійного греко-католицького священика Ростислава Гладя-

ка поєднала, здається, несподівані символи: двотисячолітній символ християнства хрест і бренд – такого собі «божка» сучасного споживачького суспільства. Один – авторитет для половини людства, інший, хоча й більш приземлений походження, актуальний ледь не для всіх країн світу. Замість очікуваного зіставлення світського й духовного, проєкт наближає символи, зміщуючи з

них увагу на глядача, в свідомості якого прихована причина їхнього існування. Відбувається діалог із аудиторією, до чого тяжіє сучасне мистецтво (експозиція провокує на дискусію, і гаряче обговорювалась).

Пан Курочка повідомив: в університеті розроблена річна програма мистецьких діалогів. Шість виставок, влаштованих спільно з колекціонерами та

іншими інституціями, стануть частиною підготовчої роботи до створення музею (у планах – через шість-сім років побудувати на території студмістечка). «Ідея галереї – почати колекціонувати, напрацьовувати досвід: роботи з художниками та медіа, з простором Інтернету, представлення мистецтва з метою, щоб його розуміло більше людей», – сказав пан Андрій.

У музеї розмістять колекції і мистецькі твори, подаровані університету: колекцію надбанних хрестів, надзвичайно цінну збірку ескізів старих дерев'яних церков, більшості з яких уже немає, – понад двісті робіт, переданих з Філадельфії (вісім є на виставці). Безцінний дар старих гуцульських ікон на склі львівського колекціонера Івана Гречка й картини сучасних львівських художників.

Надія ПАСТЕРНАК  
Фото авторки



редактор  
Аліна ОНОПА



## СВІТ ДІТЕЙ

### ДО ДНЯ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

#### ■ ДИТЯЧА КРАЇНА МРІЙ

У Національному музеї-заповіднику Миколи Гоголя, що на Полтавщині, провели свято «Дитячий світ – країна мрій».



Його учасники, вихованці дитячого садка «Колобок» села Гоголевого, всіляко демонстрували свої вміння і таланти. Малюнки Андрія Шабельника, Арсенія Васютинського та Рити Слізко, у яких сяє яскраве сонечко і буяють барвисті квіти, свідчать про те, що діти хочуть жити під мирним небом.

Серед ерудитів відзначилися Марія Капліна, Євгеній Шабельник, Яна Лубенець. Найспритнішими в ігровій програмі стали Анатолій Демченко та Кирило Юхименко.

#### ■ КВЕСТ У ПЕРЕЯСЛАВІ

У Національному історико-етнографічному заповіднику «Переяслав» презентували квест «Українська хата». Він проходив на території Музею народної архітектури та побуту Середньої Наддніпряни.

Першими учасниками гри були учні 8-А класу Переяслав-Хмельницької школи № 7. «Мамина сорочка» і «Справжні українці» – так назвали свої команди школярі. Вони розпочали квест із виконання Гімну України.

Більше години учасники боролися за звання кращих знавців традиційних ремесел та побуту українського народу. Наостанок учні презентували макети української хати.

#### У Києві:

– у кінотеатрі «Кінопанорама» пройшов фестиваль оscarоносних короткометражних фільмів «Про дорослих, які розуміють дітей...»

– у Михайлівському соборі, в рамках Всеукраїнського фестивалю мистецтв «Квітка надії», відбувся Всеукраїнський конкурс «Фестиваль націй».

#### У Львові:

– у Центральному парку культури і відпочинку імені Богдана Хмельницького відбулося дитяче свято «Подаруй дитині радість».

– у музеї народної архітектури і побуту «Шевченківський гай» пройшов XI театральний фестиваль дитячих та юнацьких колективів «Казка у гаю».

#### У Житомирі:

– провели загальноміське свято «Країна дитинства – країна мрій».

#### У Запоріжжі:

– у Центральному парку культури і відпочинку «Дубовий гай» пройшов фестиваль сім'ї.

#### У Харкові:

– в обласній бібліотеці для дітей відбулася музично-розважальна програма «Країна дитинства кличе у танок».

#### У Полтаві:

– в обласній універсальній науковій бібліотеці імені Івана Котляревського відсвяткували «Промінчики радості».

#### У Черкасах:

– у колишньому кінотеатрі «Салют» провели дитяче свято «Мрії збуваються».

#### В Ужгороді:

– організували флеш-моб «Діти за щасливе майбутнє України», фестиваль «Малеча Фест» і IV обласний дитячий фольклорний конкурс-фестиваль «Веселковий передзвін».

#### У Луцьку:

– пройшли «Дитяче свято для малечі» і щорічний парад мильних бульбашок «Бабл Фест».

#### У Рівному:

– в обласному академічному українському музично-драматичному театрі показали прем'єру вистави для дорослих та дітей «Вовк вороні не їжак, але... і не заєць».

# «Коли сміється дитина – усміхається небо»

Аліна ОНОПА

Під такою назвою у Національній бібліотеці України з нагоди Дня захисту дітей відбулося родинне свято, яким книгозбірня відкрила літній сезон.

**Ш**алені оплески викликав урочистий марш юних барабанщиків – студенток Київської муніципальної академії естрадного та циркового мистецтв і ансамблю «Супер-барабанщиці» Дитячо-юнацького центру Дарницького району – на майданчику перед закладом.

Працівники бібліотеки, одягнені в костюми казкових героїв, здивували пісенно-танцювальним флешмобом. Навіть найменшенькі почали підтанцювати.

Чимало позитивних емоцій привніс студент академії Олексій Железко, який залучив присутніх до участі у фокусах.

До дитлахів звернулася генеральний директор бібліотеки Алла Гордієнко: «Сьогодні у вас розпочинаються канікули і щоб вони були цікавими, змістовними та незабутніми ми запрошуємо всіх



на «Бібліотечне літо». У нас відбуватимуться різноманітні книжкові виставки, огляди літератури, конкурси читців, бесіди, театральні вистави українською і англійською мовами, ігри, співи в караоке, зустрічі з письменниками, художниками, артистами».

Приємною несподіванкою стало для малечі повідомлення про те, що вони матимуть можливість заробляти «гроші» – бібліотечні «біблі». Для цього потрібно залучитися до літньої програми, отримати «паспорт читача» (цього дня його вже вручили першим учасникам) і брати участь в

екологічних, рекламних акціях або рецензуванні рукописів. На зароблені «гроші» можна буде придбати нові книги.

Привітали дітей також директор державного спеціалізованого видавництва «Юніверс» Андрій Савчук і голова всеукраїнської громадської організації «Жінки Батьківщини» у Шевченківському районі Валентина Дзиганська, яка сказала: «Дитинство – це пора сподівань на прекрасне життя і на здійснення мрій. Ми, дорослі, віримо, що кожен із вас знайде своє покликання у житті і батьки вами пишатимуться».

Урочисто з перерізанням червоної стрічки відкрили Літературний дворик – куточок бібліотеки на свіжому повітрі, де діти зможуть і читати, і грати.

Весело та гамірно стало у дворіку: всі охочі змогли взяти участь у майстер-класах, танцях, розмальовуванні аквагримом.

Залюбки розглядали ретромузей, в якому зібрали те, що вийшло з повсякденного вжитку: гасова лампа, рахівниця, друкарська машинка, грамофон, грамплатівки тощо.

«У нашій бібліотеці ми знайшли речі, які багато хто з малечі ніколи не бачив. Дехто навіть не знає, що таке рахівниця. Представили ми дитлахам і вже забуті книжки, на яких виховувалися їхні батьки, дідуся та бабусі», – розповіла пані Алла.

Були й інші цікаві заходи: вікторина «Казкова плутанина», правовий квест, лялькові вистави «Рукавичка» англійською мовою і «Знаменитий оружейник» за мотивами казки Лева Устинова, нагородження переможців конкурсу «Розмалюй краще від художника».

Фото авторки

## Експериментатори



Цьогоріч діти – учасники Київського міського конкурсу юних композиторів імені Валерія Подвали – вперше представили твори, написані в несподіваних для цього творчого змагання жанрах. Серед лауреатів – Мішель та Катя.

#### МЕЛОДІЯ ДЛЯ ФОРТЕПІАНО ЗІ... СТАКАНЧИКОМ

За фортепіано 10-річна Мішель Коцюба. Експромтом народжуються нові мелодії. Їй було два роки, коли потяглася до клавіш. У п'ять несподівано, акордами, повторила мелодію, почуту від сестри. Присутні були ошелешені, адже дівчинка в «музику» не ходила! Тепер вона є ученицею дитячої

нахід – і, здавалося, що чується дзенькіт ірландського бубна.

Її наставник, педагог Ірина Гарькава, цьогоріч привела Мішель Коцюбу до перемоги в конкурсі імені Подвали.

#### ВІЛЬНЕ «ТАНГО» КАТІ КОРНІЮК

Коли аргентинець Астор П'яццолла зламав забронзовані протягом півстоліття рамки традиції виконання танго і подарував йому друге дихання, – це було світовою сенсацією. У 50-ті роки минулого століття танець так несподівано з'єднав у собі елементи класики і джазу, підкорив Старий і Новий світ: Європа та Америка танцювали під запальне, звільнене від кліше, танго в стилі «нуево».

Ця історія покорила патиною часу, але танго живе. І навіть народжує нові версії. Ось і в Києві нещодавно з'явилася

своя, присвячена цьому дивовижному танцю...

На одному з уроків педагог із композиції музичної школи № 27 Оксана Городецька та її 12-річна вихованка Катя Корніюк вирішили, що від улюбленого фортепіано прийшов час перейти до інших інструментів, освоюючи їхні можливості та особливості поєднання тембрів в ансамблі. І дівчинка створила свою версію аргентинського танго.

Творчі пошуки Каті привели її на танцмайдачок. Вона так захопилася танцями, що композиція вийшла щира, жива і святкова. У сучасній музиці тембр і ритм – найважливіші виражальні засоби. Ритмічна основа в танці – потужний магніт та не варто применшувати й значення мелодії. «А тонке гармонійне чуття і мелодійний дар, – говорить педагог, – у Каті природні».

Катя Корніюк «взяла висоту» і отримала перемогу в номінації «інструментальна музика». До слова, лауреатом в конкурсі імені Подвали дівчинка стала вже вдруге.

Можливо, в майбутньому вона присвятить танцювальним мелодіям свої нові твори. Танець – найвитонченіший спосіб спілкування між людьми, адже він плоть від плоті прекрасного мистецтва – музики.

Ольга АНУФРІЄВА

На фотознімках:

лауреат конкурсу Мішель Коцюба, творчі пошуки Каті Корніюк







редактор  
Алла ЯКОВЧЕНКО

# столічна афіша

13 9 ДО 15 ЧЕРВНЯ 2014 РОКУ

**МУЗЕЇ**

**НАЦІОНАЛЬНИЙ ХУДОЖНИЙ МУЗЕЙ УКРАЇНИ**

www.namc.kiev.ua  
Київ, вул. М. Грушевського, 6, тел. (044) 278-13-57  
Проект **«Місця. Лауреати мистецької премії імені Казимира Малевича: Алевтина Кахадзе, Стас Волязовський, Жанна Кадирова (до 22 червня).»**  
Сім залів музею наповнені абсолютно різними за походженням, стилем, виконанням, вартістю предметами. Фавічки унікають називати це безсистемне накопичення «колекцією» або «збіранням». Швидше, це явище, що потребує оцінки – не лише художньої, а й соціальної, етичної, юридичної, виховної. Явище під назвою «Межігір'я». Час роботи: ср., чт., нд. – з 10.00 до 18.00, пт. – з 12.00 до 19.00, сб. – з 11.00 до 18.00, вт. – вихідні.

**НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДЕКОРАТИВНОГО МИСТЕЦТВА**

www.mundm.kiev.ua  
Київ, вул. Лаврська, 9, корп. 29, тел. (044) 280-13-23  
Виставка **«Ніна Матвієнко очима Галини Забашти»**. Сценічний концертний костюм (до 15 червня).  
Час роботи: з 10.00 до 18.00, вт. – вихідні.

**НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ МИСТЕЦТВА ІМЕНІ БОГДАНА І ВАРВАРИ ХАНЕНКІВ**

khapenkoseum.kiev.ua  
Київ, вул. Терещківська, 15-17, тел. (044) 235-32-90  
**«Антична колекція Музею Ханенків. Вибране» (до 25 червня).**  
Час роботи: з 10.30 до 17.30, пн., вт. – вихідні.

**МУЗЕЙ ІСТОРІЇ МІСТА КИЄВА**

kyivhistorymuseum.org  
Київ, вул. Б. Хмельницького, 7, тел. (044) 520-28-27  
Виставка **«Вцілілі та повернені» (до 30 червня).**  
Експонують полотна вітчизняних класиків живопису, що знаходились у «тимчасовому користуванні» у владних кабінетах.

Представлено частину художньої колекції музею, що під час буремних подій у місті 18–21 лютого цього року була врятована із фондосховищ в українському домі.  
Об'єднані темою Києва, представлені іменами провідних художників Сергія Шишка, Миколи Глуценка, Федора Коновалюка, Василя Чегодара, Михайла Вайнштейна, твори виявляють найхарактерніші риси українського мистецтва ХХ сторіччя.  
Час роботи: пн. – з 10.00 до 16.00, вт.-чт. – з 10.00 до 18.00, пт.-нд. – з 10.00 до 20.00.

**ГАЛЕРІЇ**

**ГАЛЕРЕЯ «АВС-АРТ»**

www.avart.com.ua  
Київ, вул. Воздвиженська, 10-6, тел. (044) 425-90-90  
**Людмила Задорожна «Мережні дні»**. Малярство (із 10 червня).  
Час роботи: з 11.00 до 19.00, нд., пн. – вихідні.

**ГАЛЕРЕЯ «BRUCIE COLLECTIONS»**

www.brucecollections.com  
Київ, вул. Артема, 556, тел. (044) 205-42-64



Стів МакКаррі (США). Художні світліни (до 6 липня).  
Час роботи: з 11.00 до 19.00, сб. – до 18.00, нд. – з 12.00 до 17.00.

**ГАЛЕРЕЯ «КАЛИТА АРТ КЛУБ»**

www.odetka.com.ua  
Київ, вул. Богомоляца, 6, тел. (044) 253-53-24  
**Ірина Кудрявченко «...терня туги рвійне...»**. Графіка. (із 13 червня).  
Час роботи: з 11.00 до 19.00, сб. – до 16.00, нд. – вихідні.

**ГАЛЕРЕЯ «ТРИПТИХ АРТ»**

www.triptych-art.com  
Київ, вул. Десятинна, 13, тел. (044) 279-09-49  
**«Видатні іспанці очима сучасників»**. Живопис (до 17 червня).



Час роботи: з 11.00 до 19.00, нд. – до 18.00, пн. – вихідні.

**ГАЛЕРЕЯ-МАЙСТЕРНЯ «ХУДГРАФ»**

www.yagallery.com.ua  
Київ, вул. Володимирська, 65, тел. (044) 289-04-58  
**Олеся Драшкаба. Радикалізація**. Графіка (до 19 червня).  
Час роботи: з 9.00 до 21.00.

**АРТ-ЦЕНТР «Я ГАЛЕРЕЯ»**

www.yagallery.com.ua  
Київ, вул. Хорива, 496, тел. (044) 492-92-03  
**ZOOANTROPO. Тамара Бабак, Олександр Бабак, Тіберій Сіньоваші (до 7 липня).**  
Час роботи: з 10.00 до 19.00, нд. – вихідні.

**ТЕАТРИ**

**НАЦІОНАЛЬНА ОПЕРА УКРАЇНИ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА**

www.opera.com.ua  
Вул. Володимирська, 50, тел. 279-11-69 (каса)  
**10 – Ж. Бізе – Р. Шедрін «Кармен-сойта»**. М. Римський-Корсаков «Шехеразада»  
**11 – Дж. Пуччіні «Манон Леско»**



«Ромео і Джульєтта»  
Фото К. Орлової

**12 – С. Прокоф'єв «Ромео і Джульєтта»**  
**13 – Ж. Бізе «Кармен»**  
**14 – Дж. Россіні «Попелюшка»**  
**15 – А. Адан «Жізел»**.  
Вартість квитків: 20–300 грн.

**НАЦІОНАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА**

www.ft.org.ua  
Пл. Івана Франка, 3, тел. 279-59-21 (каса)  
**10 – А. Чехов «Чайка»**  
**11 – М. Гоголь «Одруження»**  
**12 – П.-О. Бомарше «Весілля Фігаро»**  
**13 – Л. Толстой «Живий труп» прем'єра**  
**14 – І. Нечуй-Левицький «Кайдашева сім'я»**  
**15 (12.00) – Г. Квітка-Основ'яненко «Шельменко-денщик»**  
**15 – Я. Гашек «Швейк»**  
**Камерна сцена імені Сергія Данченка**  
**10 – Morituri te salutant (за В. Стефаніком)**  
**11 – Т. Ружевич «Стара жінка висиджує»**

**14 – І. Франко «Увертюра до побачення»**  
**15 – Е. де Філіппо «Я – спадкоємець»**.  
Вартість квитків: 20–250 грн.

**НАЦІОНАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ**

www.lusdram.com.ua  
Вул. Б. Хмельницького, 5, тел. 234-42-23 (каса)  
**9 – Р. Куні «Занадто щасливий батько»**  
**10 – Б. Нушич «Пані міністерша»**



«Бабине літо»  
Фото А. Рабіна

**12 – А. Менцелл «Бабине літо»**  
**13 – Ж. Б. Мольєр «Уявно хворий»**  
**14 – Д. Патрик «Дивна місів Свідж»**  
**Нова сцена**  
**9 (18.00) – А. Ніколаї «Прощальне танго»**  
**12 (20.00) – Л. Берфус «Янголяток, або Сексуальні неврози наших батьків»**  
**13 (20.00) – О. Мардань «Жінки. Фрагмент. Скандаль без антракту»**  
**14 (18.00) – Н. Ерпулат, Й. Хільє «Сказана кров»**  
**15 (18.00) – В. Мухар'ямов «Останнє кохання»**  
**Сцена «Під дахом»**  
**14 (20.00) – Й. В. Гете «Страждання юного Вертера»**  
Вартість квитків: 10–200 грн.

**КИЇВСЬКИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ДРАМИ І КОМЕДІЇ НА ЛІВОМУ БЕРЕЗІ ДНІПРА**

www.drama-comedy.kiev.ua  
Просп. Броварський, 25, тел. 517-89-80 (каса)  
**Основна сцена**  
**10 – Д. Тоборі «Майн кампф, або Шкарпетки у ваннику»**  
**11 – М. Камолетті «Ідеальна пара»**



«Чого хочуть жінки?»  
Фото С. Чекаліна

**12 – Аристофан «Чого хочуть жінки?»**  
**13 – М. Фрейн «Глядачі на виставу не допускаються!»**  
**14 – Дж. Керр «З коханими не розслабляйтеся»**  
**15 – І. Губач «Корсиканка»**  
Вартість квитків: 40–120 грн.  
**Мала сцена**  
**13 – Л. Пранделло «Трохи вина... або 70 обертів»**  
**15 (15.00) – Й. Бар-Йосеф «Море... Ніч... Свічки...»**  
Вартість квитків: 60–100 грн.

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ОПЕРАТИ**

www.operetta.com.ua  
Вул. Велика Васильківська, 53/3, тел. 287-26-30  
**13, 14 – К. Гольдони «Труфальдіно із Бергамо» прем'єра**  
**15 – І. Поклад «Такє швейське щастя»**  
Вартість квитків: 20–150 грн.

**МИСТЕЦЬКО-КОНЦЕРТНИЙ ЦЕНТР ІМЕНІ ІВАНА КОЗЛОВСЬКОГО**

www.operetta.com.ua  
Вул. Хрещатик, 506, тел. 235-75-18  
**11 – Опера казка про Урандо. Українсько-італійський проект за участі Лю Мьяні (сопрано), Хуана Чанхао (тенор), Л. Сагат (сопрано), А. Яковенка (ф-но)**

**15 – Містичне фольклорне дійство «Літаючи снами» за участі гурту «Звучі Дочі»**.  
Вартість квитків: 20–30 грн.

**АКАДЕМІЧНИЙ МОЛОДИЙ ТЕАТР**

www.molody.kiev.ua  
Вул. Прорізна, 17, тел. 278-73-92 (каса)  
**10 – М. Ладо «Звичайна історія»**  
**11 – М. Ердман «Голові-моголь з двоє яєць»**  
**12 – Ремі де Вос «Поки мама не прийшла»**  
**13 – А. Шніцлер «Хоровод любові»**  
**14 – І. Коваль «Марінований аристократ»**  
**15 – Ф. Шиллер «Підступність і кохання» прем'єра**  
**Камерна сцена**  
**11 – К. Малініна «Неймовірна історія кохання»**  
**12 – О. Савченко «Бери, люби, тікай!»**  
**13 – А. Дуус «Гра в Бога»**  
**Мікросцена**  
**13 – А. Уеда «Розпушта змії» прем'єра**  
**14 – Н. Симич «В чом чюдо, тьотя?» прем'єра**  
Вартість квитків: 40–120 грн.

**КИЇВСЬКИЙ МУНІЦИПАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ОПЕРИ І БАЛЕТУ ДЛЯ ДІТЕЙ ТА ЮНАЦТВА**

www.musictheatre.kiev.ua  
Вул. Межігірська, 2, тел. 425-31-16  
**10 (11.00) – М. Мінков «Чарівна музика»**  
**11 (11.00) – П. Чайковський «Лускунчик»**  
**12 – Театралізований вечір романсу «...Билет до станції... Любів» прем'єра**  
**13 (11.00) – Музичні класики. Класик 1-й «Симфонічна абетка для дітей та їхніх батьків»**  
**14 (12.00) – І. Якушенко «Зайчик-листоноша»**  
**15 (12.00) – Музичні класики. Класик 2-й «Балетна абетка для дітей та їхніх батьків»**  
Вартість квитків: 20–200 грн.

**АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ЮНОГО ГЛЯДАЧА НА ЛИПКАХ**

www.tuz.kiev.ua  
Вул. Липська, 15/17, тел. 253-62-19  
Велика сцена  
**14 (12.00) – «Казкові мандри» (за Г. Х. Андерсеном)**  
**15 (12.00) – В. Гірич «Троє поростя»**  
**Мала сцена**  
**12 (18.00) – В. Мерехко «Гри вночі»**



«Шиндай»  
Фото Б. Михайлова

**13 (18.00), 21 (18.00) – І. Афанасьєв «Шиндай»**  
**14 (18.00), 20 (18.00) – О. Галін «Сирена та Вікторія»**  
**15 (13.00) – І. Стрельникова, І. Стежка «Вовждь червоношкірих»**  
**15 (18.00), 27 (18.00) – О. Островський «Вовки та...»**  
Вартість квитків: 35–70 грн.  
**КИЇВСЬКИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ЛЯЛЬОК**  
www.akademypuppet.kiev.ua  
Вул. М. Грушевського, 1а, тел. 278-58-08  
**14 (11.00) – В. Швеймберг «Марійка і Ведмідь»**  
**14 (13.00), 28 (11.00) – Є. Шварц «Попелюшка»**  
**15 (11.00) – Н. Гернет «Гусеня»**  
**15 (13.00) – А. Дезуров «Царівна-жаба»**  
Вартість квитків: 40 грн.  
**Вистави для дорослих**  
**14 – М. Старицький «За двома зайцями»**  
Вартість квитків: 50 грн.

**КИЇВСЬКИЙ МУНІЦИПАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ЛЯЛЬОК**

www.puppet-theater.kiev.ua  
Вул. Микопольська, 1, тел. 513-15-00  
**14 – Н. Буря, Е. Смирнова «Принцеса на горошині»**  
Початок вистав об 11.00  
Вартість квитків: 30 грн.  
**АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР «КОЛОС»**  
www.teatr-kolos.kiev.ua  
Андріївський узвіз, 8, тел. 425-04-22  
**9 – Ж. Б. Мольєр «Уявно хворий»**  
**14 (15.00) – «У Києві на Подолі, або «Где ві сохніте белью?»**

**Камінна зала**

**11 – К. Людвиг «Примадонні»**  
**У приміщенні театру**  
**12–15 – XVI Міжнародний фестиваль моновиств «Відлуння»**  
Вартість квитків: 50–120 грн.

**АКАДЕМІЧНИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР НА ПОДОЛІ**

www.theatreonpodol.com  
Андріївський узвіз, 206, тел. 425-54-89  
Театральна вільня  
**10 – М. Буглаков «Щоденник молодого лікаря»**  
**12 – О. Арбузов «Старомодна комедія»**  
**13 – Фантазія-шансон «Люксембурзький сад»**  
**14 – О. Петров «Ніч для двох»**  
Вартість квитків: 50–70 грн.  
**У приміщенні Малої зали Палацу мистецтв «Україна»**  
**10 – О. Коломєць «Фараони»**  
**12 – А. Крим «Звідки беруться діти?»**  
Вартість квитків: 70–90 грн.

**КИЇВСЬКА АКАДЕМІЧНА МАЙСТЕРНЯ ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА «СУЗІР'Я»**

www.suzirya.org.ua  
Вул. Ярославі Вал, 146, тел. 272-41-88  
**10 – Й. Бродський, О. Вертинський, О. Галіч та інші «Нізвідки з любов'ю»**  
**11 – К. Абе «Жінка у пісках»**  
**12 – Е.-Е. Шмітт «Оскар – Богу»**  
**13 – І. Афанасьєв «Самотна леді»**  
**14 (16.00) – М. Вігнановський «Прекрасний звір у серці» (у рамках XVI Міжнародного фестивалю мистецтв «Відлуння»)**  
**15 – А. Чехов «Вогні»**  
Вартість квитків: 50–150 грн.  
**Мікросцена**  
Вул. Ярославі Вал, 16



«Людина-подушка»  
Фото О. Чмихалова

**11 – М.МакДонах «Людина-подушка» прем'єра**  
**12 – Ю. Максименко «Бог явився мені в образі Жовтого Зайця»**  
**13 – О. Дулич, А. Гузій «Горобець, що гарчить. Едіт Піаф»**  
**14 – Ф. Саган «Колочка»**  
Початок вистав на Мікросцені о 19.30  
Вартість квитків: 50 грн.

**НОВИЙ ТЕАТР НА ПЕЧЕРСЬКУ**

www.newtheatre.kiev.ua  
Вул. Немировича-Данченка, 5, тел. 285-65-50  
**12, 13 – «Salida Cruzada – 8 кроків танго»**  
Вартість квитків: 80–90 грн.

**КИЇВСЬКИЙ ТЕАТР «АКТОР»**

www.teatr-aktor.kiev.ua  
Вул. Велика Житомирська, 40, тел. 362-50-50  
**11 – Е. Кішон «Шлюбне свідцтво»**  
Вартість квитків: 50 грн.  
**КЛАСИЧНИЙ ХУДОЖНИЙ АЛТЕРНАТИВНИЙ ТЕАТР**  
www.teatrkhk.kiev.ua  
тел. 247-48-10  
**У приміщенні Будинку актора**  
Вул. Ярославі Вал, 7  
**14 – А. Чехов «Чайка»**  
Вартість квитків: 50–100 грн.

**НАЦІОНАЛЬНИЙ БУДИНОК ОРГАННОЇ ТА КАМЕРНОЇ МУЗИКИ**

www.organhall.kiev.ua  
Вул. Велика Васильківська, 77, тел. 528-31-86  
**9 – Камерний ансамбль «Київ», з. а. В. Балаховська (орган), С. Котко (копюратурний бас), з. а. Буряті Л. Реутова (ф-но) 10 – 3. а. Н. Лавренова (меццо-сопрано), С. Котко (копюратурний бас), І. Харченко (орган) 11 – Тріо «Равісан», н. а. Н. Свиріденко (клавесин), з. а. Н. Кравченко (ф-но), М. Сидоренко (орган), Т. Рой (флейта)**

**12 – Камерний ансамбль «Київ-Брасс», з. а. А. Ільків (труба), І. Харченко (орган), Т. Войтех (ф-но) 13 – Н. а. І. Калиновська (орган) 14 – Оркестр ансамбль класичної музики імені Б. Лятошинського**

**НАЦІОНАЛЬНА ФІЛАРМОНІЯ УКРАЇНИ**

www.filarmonia.com.ua  
Володимирський узвіз, 2, тел. 278-16-97 (каса)  
**9 – Літературно-музична композиція «Обніміться ж, брати мої!»**. Н. а. А. Паламаренко (художнє слово), н. а. Р. Гриньків (бандура), Я. Кривошея (народний спів)  
**10 – Національний камерний ансамбль «Київські солісти», М. Которович (скрипка) 11 – Національний заслужений академічний симфонічний оркестр України, н. а. В. Кокухар (диригент), А. Полуденний (віолончель) 12 – Національний академічний оркестр народних інструментів України, н. а. Л. Ларікова (сопрано) 13 – Абонемент № 10 «Симфонічний вимір» Академічного симфонічного оркестру НОУ, н. а. М. Дядюра (диригент), І. Крижанський (ф-но) Іспанія, В. Полянський (ф-но) 14 – О. Пушкарська (скрипка), О. Полянський (ф-но), н. а. Н. Ізмайлова (арфа) 15 – «Хорові арабські». Хор, симфонічний оркестр, солісти Київського муніципального академічного театру опери і балету для дітей та юнацтва**

**НАЦІОНАЛЬНИЙ ЦИРК УКРАЇНИ**

www.circus.kiev.ua  
Пл. Перемоги, 2, тел. 486-39-27 (каса)  
Дитяча анімаційна програма «Браво-бравушки!»  
Вартість квитків: 50–150 грн.

Примітка  
У репертуарі можливі зміни  
Початок вистав о 19.00, якщо не зазначено інакше

**ТВЗК «Київський академічний театр ляльок» оголошує конкурс на заміщення вакантних посад**

Артист-ляльковод першої категорії, 6 вакансій.

Вимоги до учасників конкурсу – освіта за фахом та вільне володіння українською мовою.

Претенденти показують етюди з лялькою, монологом, вірш, байку, вокальні та хореографічні здібності.

Конкурс на заміщення вакантних посад відбудеться 3 липня 2014 р. об 11.00. В приміщенні театру за адресою:

01001 м. Київ, вул. М. Грушевського, 1-а.

Телефон для довідок (044)599-32-34, (044)278-04-99,(067) 407-57-78.

Заявки для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад приймаються до 11.00 2 липня 2014 р.

**ПІВДЕННА ПАЛЬМІРА – «ПЕРЛИНА БАНДЕРШТАТУ?»**

Антон ЩЕГЕЛЬСЬКИЙ

Відомий своїми барськими манерами російський кінорежисер Нікіта Михалков гаряче вітає анексю Криму, ратує за повернення «исконно руських земель». Зараз, мріючи про відродження великої Росії, звернувся до одеситів. Він заявив, що армія Російської Федерації не прийде їх рятувати. Не прийде, тому що прикро за пасивність жителів Південної Пальміри в боротьбі за «святую справу». Тому, незважаючи на прохання надіслати російську армію, її в Одесі не буде. Як це одесити благали надіслати цю саму армію, режисер і патріот не уточнює. Михалков нагадав і про події 2 травня. За його словами, в той час

людей із георгіївськими стрічками в місті було кілька сотень, а «бандерлогів» – кілька тисяч. Саме тому, переконаний режисер, Одеса – це «бандерівське» місто, а не проросійське. Нікіта Михалков обізвав Одесу, з якою пов'язана його творчість, просто по-хамськи – «перлина Бандерштату». Наприкінці кінорежисер висловлює божку надію, що городяни схаменуться і візьмуться за зброю. Даремно ця відома і колись затіяла змагатися з одеситами в образливій дотепності. За ним і раніше помічалися безсторонні витівки, вдома, в Росії. Але ось так, щоб безпардонно наїхати на МАМУ, яка пам'ятає його ще беззусим, а може і безштаньком, що грався на пляжах Ланжерона, пам'ятає перші кінематографічні потуги на своїй знаменитій кіностудії!

Гаразд би цю гидоту сказав дрімучий російський націоналіст, який за МАМУ нічого не знає. Не знає її вільний і веселий народ, що органічно не терпить ніякої тиранії. Образився Нікіта Сергійович, що одесити в єдиному пориві не кинулися в обійми путінської Росії. Не зміг цього зрозуміти і пробачити. Як і слід було сподіватися, одесити не забарилися з відповіддю.

**ОДЕСА – ЦЕ УКРАЇНА!**  
**Відповідь депутата Одеської міськради Дмитра Співака**  
Громадянине Михалков!  
Відкрив вам великий секрет. Одеса – це Україна. Ви ж назвали наше місто, оспіване Бабелем, Паустовським і Катаєвим, містом «бандерлогів» тільки тому, що одесити не зустрічають російські війська квітами і триколомом і не мріють жити за колючим дротом у вашій російській колонії. Вас бі-

**ПОЛЕМІКА**

живете в вічному страху, б'єте чолобитні своєму вождю і збираєте крихти з його барського стол



редактор  
Лєся САМІЙЛЕНКО

## ПІСЛЯМОВА

## Поради журналістам від міністра

Лєся САМІЙЛЕНКО



РЕФЛЕКСІЇ

## ПРИНАГІДНО

Представляємо колегу Лєсю Самійленко:

Член Національної спілки журналістів. Освіта – вища. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Ще до початку професійної журналістської діяльності друкувалася в періодичних виданнях. Із 1992 року почала свою професійну діяльність в газеті «Народна армія» як журналіст, що має державницьку позицію стосовно стратегії розвитку української справи. У подальшому була запрошена до співпраці в якості політичного та парламентського оглядача представництва УЦІС (Лондон) в Україні. Друкувалася в Україні та за кордоном не лише як політолог, але і культуролог. В УЦІС успішно вела власні рубрики «Розбудова держави» і «Духовне відродження». Є однією зі співавторів проекту газети «Час-тайм» в редакції якої працювала спежкореспондентом та редактором відділу «Молодіжної політики» з першого і до останнього дня. Тривалий час довелося розвивати свою професійну діяльність у якості вільного журналіста. У цей період друкувалася в більшості провідних українських видань. Як журналіст і музичний редактор популярної музичної програми «Тинди-ринди», що було роботою для душі, була поміченою в музичних колах і запрошена до співпраці на десятках всеукраїнських та міжнародних фестивалів у якості члена журі. У творчому доробку – сотні іміджевих інтерв'ю та нарисів і представлень артистів української естради, які нині є не лише популярними, але й мають звання заслужених і народних. Працювала спежкором газети «ГПУ» («Говорить і показує Україна») та завідуючою відділом культури і освіти газети «Молодь України». Лауреат конкурсу «Українська Мадонна». У співпраці з журналом «Golden city» та Міжнародним комітетом захисту прав людини, Спілкою промисловців та підприємців нагороджена дипломом «Знак якості» за серію іміджевих інтерв'ю з нашими сучасниками, які зробили вагомий внесок у справу державотворення. Нагороджена дипломом столичного голови Олександра Омельченка за успішну роботу в якості прес-аташе візиту популярного письменника Пауло Коельйо та відзнаками за участь в якості члена журі міжнародних та всеукраїнських фестивалів та роботу прес-аташе Міжнародного фестивального проекту «Хортиця єднає Україну». Готова бути корисною у реалізації позитивних змін газети «Культура і життя», куди запрошена на посаду редактора відділу.

*«Словом можна вбити і возвеличити, якщо слово – зброя. І ця думка найяскравіше доводить основні риси професійної діяльності журналістки Лєсі Самійленко. Я і десятки народних, заслужених і нині популярних артистів України дуже вдячні цій мисткинні слова за її статті, які дали потужний старт у нашій професійній діяльності».*

Алла ПОПОВА,  
народна артистка України

**Перша зустріч міністра культури України Євгена Нищука та членів його команди з представниками ЗМІ, що підпорядковані даному міністерству, відбулася у режимі монологу-звіту керівників видань, що є не лише популярними, але і брендними. Саме тому увага міністерства до стану справ в редакціях цих видань – особлива.**

Розвивали редактори та заступники журналів та газети «Культура і життя», керівники технічних відділів та журналісти. До речі, станом на час проведення засідання, в редакціях вже почали відбуватися кадрові зміни. Тож на засіданні були представлені керівники видавництва, яких добре і давно знають працівники редакцій, адже всі вони – колишні журналісти, стаж роботи яких в редакціях журналів та газети – дуже солідний. Тобто саме цим і спростовується факт приходу до керівництва видавництвом команди міністра.

Євген Нищук, на посаді міністра, затвердив ці кандидатури керуючись посиланням на довід та побажанням внести деякі корективи в роботу. Бо таких видань в сучасній Україні мало, але вони є, попри всі негаради, досі продаються, користуються попитом і виживають. А секрет виживання зрозумілий і відомий кожному хто, хоча б раз на тиждень, задумується про те чому цивілізований світ, не обтяжений тоталітарним минулим і кримінально-авторитетним пафосом, живе, дихає і квітне не прикрашаючи своє буття заквітчаними публі-

каціями і хоровими аріями про свою рідну солов'їну мову. Образилися? А дарма, адже маю моральне право подивитись на ці проблеми своїми, не зашплененими професійним патріотизмом очима, бо все це моє і болить... А ще й тому, що все своє життя не мала комплексу української меншовартості, бо читала, слухала і дивилася те, що не залишає розумового простору для запитань і сумнівів. Вже в наш час щаслива ще й тому, що мала насолоду читати журнали «Українська культура», «Музика», «Український театр», «Пам'ятки України» та газети «Культура і життя», які і є виданнями, що підпорядковані міністерству культури. Протягом років читала і часто порівнювала з незалежними виданнями, які стали конкурентами. А конкуренція, як відомо, – це двигун механізму розвитку ринкової економіки. Саме тому мене здивувала ситуація, яку обговорювали під час зустрічі провідники культурологічних видань між собою та за участі очільників міністерства. Адже, виявляється, проблем – море, а справи стоять. Після звіту, що стосується концептуальних змін кожного

з видань, представників редакцій чомно попросили залишити міністра наодинці з експертною радою, яку представляли особистості, безперечно, відомі, але... Про що говорилося і до якого висновку дійшли ті, кого залишили біля вух міністра та його команди, залишилося таємницею без коментарів. Невже усе залишилося без змін і кадрові міжусобиці запаморочать гарячі голови культурологічного міністерства, яке не хотіло та вже не знало чи й хоче розуміти проблему втрати культурологічного простору та інформаційної війни, яку Україна вже давно програла і не втямила й досі серйозності цього програву.

Прикро буде, якщо ми ще один виборений українськими аристократами духу історичний шанс України «профукаємо», розмінявши життєдайну енергію на міжособні чвари. Хоча не може не згадати слова популярного режисера сучасності Сергія Проскурні, які запам'ятала назавжди читаючи журнал «Український театр». Тож, за його словами, які стали для мене афоризмом тижня, стартові проблеми, які нині турбують очільників мі-

ністерства можна назвати конфліктом динамічної системи розвитку з інертною системою виживання.

А ще після цієї наради мені, чомусь, закортіло помріяти. Згадалася біблейська притча про те як у одного з апостолів запитали чому саме в культурі так багато некультурних людей. На що провідник відповів коротко: «Людина тягнеться до того, чого їй бракує.» І у моїх мріях веселково вималювалося культурне міністерство, у якому працюватимуть люди, яким саме слово чвари стане і чужим і нестерпним. Склалося враження, що саме так сприймає свої завдання і нині діючий міністр, адже ця посада зобов'язує бути рішучим і мудрим. А ці якості викликають реакцію болотних мешканців не спроста. Міленіум, панове, міленіум...! А до цього часу треба було готуватися ще з минулого століття. Настав час реалізувати набуті знання й українцям, яких нині чує і бачить весь світ і не перетворювати дію у безкінечний діалог минулого з майбутнім без усвідомлення сучасних реалій. Кадрові перестановки в болоті нав'язливі триколонних ідей – це не міф а реальність, яку треба змінювати на користь української ідеї усім миром разом. Як у добрій і дружній родині, де слухають старших і люблять та рахуються з гідними думками молодшого покоління.

Схоже, що хуторянські чвари і традиції Кайдашевої сім'ї не до смаку ані міністрові, ані тим, хто має бажання бути його командою. Можливо, дійсно, мої мрії, як сон в руку, колись та здійсняться. Лишається вірити.

## НА ПОРОЗІ ЗМІН НАЦІОНАЛЬНЕ ГАЗЕТНО-ЖУРНАЛЬНЕ ВИДАВНИЦТВО

**Наприкінці травня у Міністерстві культури України відбулася робоча нарада щодо «Національного газетно-журнального видавництва», на якій було окреслено стратегію його подальшого розвитку.**

У нараді брав участь міністр культури Євген Нищук, його заступники, представники видавництва і відділу бібліотек, а також експерти медіа-середовища.

Генеральний директор Національного газетно-журна-

ного видавництва Роман Ратушний представив Анатолія Серикова та Віталія Сатаренка, разом із якими займається його розвитком.

У планах нового керівництва суттєве розширення сфери діяльності видавництва. За словами заступника гендиректора з виробничих питань Анатолія Серикова, розглядається можливість створення на базі видавництва радіостанцій «Класичне радіо» та «Етно-Радіо».

У перспективі відкриття іншомовних версій журна-

лу «Театрально-концертний Київ», який розповсюджуватиметься окрім традиційних кіосків та книгарень також у літаках та в аеропортах.

Редактори п'яти журналів видавництва, а також газети «Культура і життя» коротко звітували перед міністром культури про поточний стан справ у своїх часописах. Основні проблеми, з якими вони стикаються, – відсутність можливості виплачувати гонорари позаштатним журналістам та проблеми в системі розповсюдження.

Щодо порталу «Культура», за словами Анатолія Серикова, за кілька місяців має вийти його більш потужна версія, де серед іншого будуть відкриті регіональні «вікна», що представлятимуть обласні та районні управління культури.

«Мені не цікаве жодне з цих видань», – оцінила газети та журнали видавництва Ірина Славинська, що була присутня на нараді в якості експерта медіа-середовища. Побачимо, чи зміниться її думка за кілька місяців...

## ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТУ ТРИВАЄ!

Передплатна ціна на II півріччя 2014 р.:

3 місяці – 44,10 грн; 6 місяців – 86,55 грн

У передплатній ціні враховано вартість доставки до вашої поштової скриньки і вартість оформлення абонементу.

Передплатний індекс у Каталозі видань України  
60969

Передплатні індекси інших наших видань: газета «Кримська світлиця» – 90269; журнали: «Українська культура» – 95220, «Український театр» – 74501, «Музика» – 74310, «Пам'ятки України: історія та культура» – 74401, «Театрально-концертний Київ» – 37112.

Довідки за тел. (044) 498-23-64; e-mail: nvu.kultura.porhun@gmail.com

Передплату можна оформити в будь-якому поштово відділенні зв'язку України, через передплатні агентства, а також у редакції газети.

Газета «Культура і життя»  
№ 23 (4594), 6 червня 2014 р.  
Виходить із 7 жовтня 1923 року  
Свідчення про реєстрацію  
КВ № 1026 від 26.10.94 р.

## Засновники

Міністерство культури України, Український комітет профспілки працівників культури, редакція газети

В.о. головного редактора  
Наталія ЗІНЧЕНКО

## Адреса редакції

03040, м. Київ, вул. Васильківська, 1  
Тел.: +38 (044) 498-23-65  
nvu.kultura@gmail.com

## Видавець

Національне газетно-журнальне видавництво

## Видавнича рада

Олег ВЕРГЕЛІС, Олесь ЖУРАВЧАК,  
Наталка ІВАНЧЕНКО, Наталія КОВАЛЬ,  
Лариса НІКІФОРЕНКО, Віктор ПАСАК,  
Роман РАТУШНИЙ, Віталій САТАРЕНКО,  
Анатолій СЕРИКОВ, Людмила ЧОВНЮК.  
Оновлення видавничої ради триває.Генеральний директор  
Роман РАТУШНИЙ

## Адреса видавництва

03040, м. Київ, вул. Васильківська, 1  
Тел.: +38 (044) 498-23-65

## Інтернет-портал

http://uaculture.com  
Віддруковано в ТОВ «МЕГА-Поліграф», м. Київ,  
вул. Марка Вовчка, 12/14  
Тел.: (044) 581-68-15  
e-mail: office@mega-poligraf.kiev.ua  
Розповсюдження і реклама  
Тел.: +38 (044) 498-23-64;  
+38 (050) 310-56-63Редакція не публікує колективні листи та звернення  
Публікуючи проблемні матеріали, редакція, окрім спеціально обумовлених випадків, подає лише авторський погляд.  
Передрук і відтворення текстових та ілюстративних матеріалів «Культури і життя» – тільки з письмового дозволу редакції.© «Культура і життя», 2014  
Дизайн та верстка  
Сергій ЗАДВОРНИЙПередплатний індекс  
60969

Ціна договірної



4 18201571940013 23